# DZIENNIK URZĘDOWY
## MINISTERSTWA SKARBU

30 listopada Nr 32. Rok 1936.

**Cena numeru niniejszego zł 1.—, z przesyłką zwyczajną zł 1,15, z poleconą zł 1,45. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materiał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 5. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.**

**Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.**

### TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

**OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:**



## DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

**Z MINISTERSTWA SKARBU:**



**OGŁOSZENIA.**

## 950.

### ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 listopada 1936 r.

**wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o obniżeniu ceł wywozowych na niektóre artykuły gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa.**

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) oraz § 3 ust. 2 umowy między Rzecząpospolitą Polską a Wolnym Miastem Gdańskiem o zastosowaniu ceł wywozowych, podpisanej w Gdańsku dnia 12 sierpnia 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr 14, poz. 123) a zatwierdzonej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 81) zarządza się co następuje:

**§ 1.** Ustala się następującą listę kontyngentową, na której podstawie w czasie od 1 kwietnia 1936 r. do 31 marca 1937 r. włącznie wytwory gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa mogą być wywiezione za granicę w ilościach i według ulgowych stawek w liście tej podanych.

| Poz. tar. cel. wywozowej (Dz.U.R.P. z 1934 r. Nr 96 poz. 873) w brzmieniu obowiązującym | Nazwa towaru | kontyngent za czas od 1. IV. 1936 r. do 31. III. 1937 r. | Ulgowa stawka celna |
|---|---|---|---|
| | Żużle, zendra, popioły: | | |
| 2 p. 3 | zawierające ołów w ilości 3% i wyżej | 30 ton | bez cła |
| 2 p. 4 | zawierające miedź w ilości 1% i wyżej | 80 „ | „ |
| 2 p. 5 | zawierające cynę w ilości 1% i wyżej | 40 „ | „ |
| 4 p. 2 | Miedź w wiórkach, opiłkach, złomkach, miedź cementowa w proszku i brykietach | 25 „ | „ |
| 5 p. 2 | Aluminium w wiórkach, opiłkach, złomkach | 2,8 „ | 10 zł |
| 7 p. 2 | Nikiel w wiórkach, opiłkach, złomkach | 0,2 „ | 10 „ |
| z poz. 8 z p. 1 | Miedź fosforowa w gąskach, blokach i płytach lanych | 190 „ | bez cła |
| z poz. 8 z p. 1 | inne stopy w gąskach, blokach i płytach lanych | 15 „ | 10 zł |
| 8 p. 2 | Mosiądz, tombak, spiż, brąz fosforowy, miedź fosforowa, argentyn (nowe srebro) w wiórkach, opiłkach, złomkach | 20 „ | 10 „ |
| 9 | Cyna (odpadki staniolu) | 7 „ | 50 „ |
| 22 | Gęsi domowe żywe | 200 sztuk | bez cła |
| 23 | Gęsi domowe bite — świeże, chłodzone lub mrożone | 2000 „ | „ |
| z poz. 24 | Mięso końskie | 85 ton | „ |
| 31 a | Konie żywe | 850 sztuk | „ |
| 32 | Pierze wszelkie | 3 tony | „ |
| 34 | Włosie i odpadki włosia wszelkie | 1,9 ton | „ |
| z poz. 35 | Sierść królicza | 39,2 „ | „ |
| z poz. 35 | Sierść wszelka inna | 0,8 „ | „ |
| 36 | Szczecina i odpadki szczeciny wszelkie | 14 „ | „ |
| 38 | Kości surowe mielone i niemielone | 300 „ | 1,50 |

**§ 2.** Wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia ilości artykułów mogą być wywiezione za granicę z zachowaniem powyższych warunków jedynie na podstawie świadectwa pochodzenia wystawionego według wzoru zamieszczonego poniżej.

Świadectwa takie, wystawiane przez Izbę Przemysłowo-Handlową lub Izbę Rękodzielniczą W. M. Gdańska, powinny być uwzględniane przez wszystkie urzędy celne.

Rozdziału ustanowionych kontyngentów dokonywa Gdański Urząd Handlu Zagranicznego.

**§ 3.** Kontrolę wywozu uskuteczniają urzędy celne według ogólnych zasad.

**§ 4.** Zwalnia się od cła wywozowego odpadki żelaza w ilości do 1288 ton, wywiezione za granicę z obszaru W. M. Gdańska w latach 1930/32 w obrocie warunkowym, o ile dodatkowo stwierdzone zostanie pochodzenie tego towaru zgodnie z §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia.

**§ 5.** Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 listopada 1936 r. Nr 88, poz. 616).

**Załącznik** do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 listopada 1936 r. (poz. 950).

Wzór do § 2.

**Świadectwo pochodzenia**

**ważne dla zastosowania ulg celnych w dziedzinie ceł wywozowych.**

Niniejszym zaświadcza się, że wymienione poniżej przez . . . . . . . . . . . . do wywozu zgłoszone towary . . . . . . są wytworem gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł, gdańskiego rolnictwa.

Zaświadczenie to jest ważne na przeciąg trzech (3) miesięcy od daty wystawienia.

Gdańsk, dnia 193 r.

L. S.

(oznaczenie wystawiającej instytucji)

---

## 951.

## OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 listopada 1936 r.

**w sprawie wypuszczenia do obiegu znaczków podatkowych od uboju, wartości 25 groszy.**

Wobec postanowień art. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o państwowym podatku od uboju (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 583) podaje się niniejszym do wiadomości, że w listopadzie 1936 r. będą wprowadzone do obiegu znaczki podatkowe od uboju, wartości 25 gr (dwadzieścia pięć groszy). Do czasu wyczerpania zapasów znaczków stemplowych po 25 gr, znaczki te po nadrukowaniu na nich znaku „P. U." używane będą jako znaczki podatkowe od uboju wartości 25 gr.

Opis znaczków stemplowych wartości 25 gr podany jest w § 1 ustęp 9 punkt 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 797).

Minister Skarbu:

(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 26 listopada 1936 r. Nr 276, poz. 490).

---

## 952.

## OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 listopada 1936 r.

**o wartości jednego grama czystego złota.**

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc grudzień 1936 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:

(—) *E. Kwiatkowski.*.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 listopada 1936 r. Nr 279, poz. 503).

---

## 953.

## OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 6 listopada 1936 r.

**w sprawie wylosowanych premii do obligacji 4% Premiowej Pożyczki Dolarowej serii III.**

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości numery obligacyj 4% Premiowej Pożyczki Dolarowej serii III, na które padły wygrane w dniu 2 listopada 1936 r.

12.000 dol.

695145

po 3.000 dol.

648143, 1410539

po 1.000 dol.

81235, 169901, 228102, 421934, 554487, 1239816, 1455137

po 500 dol.

| | | | | |
|---|---|---|---|---|
| 22459 | 147057 | 381519 | 458321 | 1220117 |
| 146952 | 168626 | 423479 | 514207 | 1240894 |

po 100 dol.

| | | | | |
|---|---|---|---|---|
| 18398 | 442817 | 808631 | 1043550 | 1192960 |
| 24402 | 444490 | 816845 | 1084177 | 1198726 |
| 28229 | 455857 | 828643 | 1087017 | 1199231 |
| 45614 | 487251 | 841705 | 1090520 | 1285961 |
| 51179 | 495210 | 845765 | 1117244 | 1313306 |
| 53891 | 570240 | 870558 | 1128298 | 1331651 |
| 58583 | 591994 | 886287 | 1133746 | 1370576 |
| 135663 | 604096 | 899130 | 1142163 | 1371528 |
| 189545 | 632544 | 919931 | 1143728 | 1378931 |
| 190835 | 650240 | 925330 | 1146557 | 1384881 |
| 212496 | 696796 | 932700 | 1150634 | 1411097 |
| 264413 | 699157 | 949966 | 1165983 | 1414926 |
| 272370 | 737189 | 951412 | 1173908 | 1419831 |
| 309946 | 783831 | 995996 | 1186197 | 1424962 |
| 442597 | 786213 | 1027849 | 1191637 | 1452956 |

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 18 listopada 1936 r. Nr 269, poz. 478).

---

## 954.

## OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 15 listopada 1936 r.

**w sprawie wylosowanych premii do obligacji 3% Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji II z r. 1935.**

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 29 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 273) zostało wylosowanych w dniach 5, 6, 7 i 9 listopada 1936 r. 1200 premii do obligacji 3% Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji II z roku 1935 na ogólną sumę 1.897.500 (jeden milion osiemset dziewięćdziesiąt siedem tysięcy pięćset) złotych w złocie; numery serii i numery obligacji, na które padły premie, i ich wielkość podane są w załączniku do niniejszego numeru Monitora Polskiego.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 26 listopada 1936 r. Nr 276, poz. 489).

---

## 955.

## OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 20 listopada 1936 r.

**o utraceniu przez rewidentów prawa do przeprowadzania rewizji spółdzielni.**

Na podstawie § 15 ust. 2 i 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 września 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr 89 poz. 817), ogłaszam, iż prawo rewizji utracili rewidenci:

**w Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych Rz. P. w Warszawie:**

1. Muszyński Tadeusz

**w Radzie Spółdzielczej:**

1. Chojnacki Teodor
2. Kęsik Bronisław
3. Mączyński Józef.

Przewodniczący:
(—) *St. Sadkowski.*

---

## 956.

## OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 20 listopada 1936 r.

**o zatwierdzeniu prawa rewidentów do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach.**

LISTA 16.

Na podstawie art. 60 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr 55 poz. 495 z 1934 r.) oraz § 15 ust. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr 89 poz. 817 z 1934 r.), wyznaczam następujących rewidentów, którym będę powierzać przeprowadzanie rewizji spółdzielni:

1. Kaczyński Władysław
2. Masior Kajetan
3. Pikul Feliks
4. Preis Kazimierz
5. dr. Surzycki Stefan
6. Zdonkiewicz Aleksander.

Przewodniczący:
(—) *St. Sadkowski.*

## 957.

## OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 20 listopada 1936 r.

**o zatwierdzeniu prawa rewidentów do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach.**

Na podstawie art. 61 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 55 poz. 495 z 1934 r.) oraz § 15 ust. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr 89 poz. 817 z 1934 r.), ogłaszam listę rewidentów, których zatwierdzam w prawie przeprowadzania rewizji spółdzielni:

**w Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych Rz. P. w Warszawie:**

1. Kęsik Bronisław
2. Kwak Tadeusz

**w Związku Rewizyjnym Spółdzielni Wojskowych:**

1. Fularski Antoni
2. Królik Stanisław.

Przewodniczący:
(—) *St. Sadkowski.*

---

## 958.

## ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 listopada 1936 r.

**w sprawie zmiany granic i siedzib rejonów kontrolnych w organizacji kontroli skarbowej.**

Na podstawie postanowień § 9 rozporządzenia z dnia 23 czerwca 1933 r. o organizacji i zakresie działania kontroli skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 62, poz 465) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 8 lipca 1936 r. (Dz. U. R . P. Nr 55, poz 402) zarządzam co następuje:

§ 1. Wymienione w załączniku do zarządzenia z dnia 23 sierpnia 1933 r. w sprawie ustalenia granic i siedzib rejonów kontrolnych w organizacji kontroli skarbowej (Monitor Polski Nr 209, poz. 234) granice i siedziby tych rejonów zmienia się w następujący sposób:

I. W okręgu administracyjnym izby skarbowej w Wilnie:

1) z rejonu kontroli skarbowej w Wilnie wydziela się obszary powiatów oszmiańskiego i święciańskiego i tworzy się:
   a) rejon kontroli skarbowej w Oszmianie na powiat oszmiański,
   b) rejon kontroli skarbowej w Święcianach na powiat święciański,
2) z rejonu kontroli skarbowej w Głębokiem wydziela się obszary: powiatów brasławskiego i postawskiego i tworzy się:
   a) rejon kontroli skarbowej w Brasławiu na powiat brasławski,
   b) rejon kontroli skarbowej w Postawach na powiat postawski,
3) z rejonu kontroli skarbowej w Wilejce wydziela się obszar powiatu mołodeckiego i tworzy się rejon kontroli skarbowej w Mołodecznie na powiat mołodecki.

II. W okręgu administracyjnym izby skarbowej w Łucku:

1) z rejonu kontroli skarbowej w Dubnie wydziela się obszary powiatów krzemienieckiego i zdołbunowskiego i tworzy się:
   a) rejon kontroli skarbowej w Krzemieńcu na powiat krzemieniecki,
   b) obszar powiatu zdołbunowskiego włącza się do rejonu kontroli skarbowej w Równem.

III. W okręgu administracyjnym izby skarbowej w Łodzi:

1) z rejonu kontroli skarbowej w Łodzi wydziela się obszary powiatów łódzkiego, łęczyckiego i brzezińskiego i tworzy się:
   a) rejon kontroli skarbowej w Łodzi p. n. „Rejon Kontroli Skarbowej Łódź II" na powiat łódzki i łęczycki,
   b) rejon kontroli skarbowej w Tomaszowie Maz. na powiat brzeziński, rejon zaś kontroli skarbowej w Łodzi na obszar miasta Łodzi otrzymuje nazwę: „Rejon Kontroli Skarbowej Łódź I".

IV. W okręgu administracyjnym izby skarbowej we Lwowie.

1) z rejonu kontroli skarbowej w Brodach wydziela się obszar powiatu zborowskiego i tworzy się rejon kontroli skarbowej w Zborowie na powiat zboroski,
2) z rejonu kontroli skarbowej w Tarnopolu wydziela się obszar powiatu zbaraskiego i tworzy się rejon kontroli skarbowej w Zbarażu na powiat zbaraski,
3) z rejonu kontroli skarbowej w Podhajcach wydziela się obszar powiatu brzeżańskiego i tworzy się rejon kontroli skarbowej w Brzeżanach na powiat brzeżański,
4) z rejonu kontroli skarbowej w Łańcucie wydziela się obszar powiatu przeworskiego i tworzy się rejon kontroli skarbowej w Przeworsku na powiat przeworski,
5) z rejonu kontroli skarbowej w Przemyślu wydziela się obszar powiatu dobromilskiego i tworzy się rejon kontroli skarbowej w Dobromilu na powiat dobromilski,
6) z rejonu kontroli skarbowej w Tarnobrzegu wydziela się obszar powiatu niżańskiego i tworzy się rejon kontroli skarbowej w Nisku na powiat niżański,

7) z rejonu kontroli skarbowej w Sanoku wydziela się obszar powiatu leskiego i tworzy się rejon kontroli skarbowej w Lesku na powiat leski,

8) z rejonu kontroli skarbowej we Lwowie wydziela się obszar powiatu lwowskiego i tworzy się we Lwowie drugi rejon kontroli skarbowej p. n. „Rejon Kontroli Skarbowej Lwów II" na powiat lwowski; rejon kontroli skarbowej we Lwowie na obszar miasta Lwowa otrzymuje nazwę: „Rejon Kontroli Skarbowej Lwów I".

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 listopada 1936 r.

Minister:
(—) *E. Kwiatkowski.*

---

## 959.

## WYKŁADNIA

### ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz 842).

**Nr 483**: (do art. 88). Wykładnie 269 i 339, ogłoszone w Nr 13 z 1930 r. i 16 z 1932 r. Dz. Urz., zostają zastąpione tekstem następującym:

I. Umowa najmu, zawarta na czas ściśle określony (np. na jeden rok), z zastrzeżeniem, że na żądanie najemcy, ujawnione przed upływem okresu, na który umowę zawarto, lub w razie zaniechania wypowiedzenia, najem przedłuża się na czas nieoznaczony, umowa taka jest zawarta na czas **nieokreślony**, z oznaczeniem jednak pewnego terminu, do którego zobowiązanie trwać będzie niewątpliwie (art. 10, ustęp drugi, u. o. s.).

II. Tak samo ma się rzecz z umową najmu, mającą za przedmiot lokal, który podlega przepisom wyjątkowym ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 roku o chronie lokatorów (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 39, poz. 297) bądź ustawy śląskiej z dnia 16 grudnia 1926 r. w sprawie ochrony lokatorów (Dz. Urz. z 1935 r. Nr 22, poz. 31), a zawartą na czas ściśle określony (np. na jeden rok), choć by nie zawierała żadnego zastrzeżenia co do przedłużenia stosunku najmu po za okres, wymieniony w umowie lub choć by wyraźnie zastrzegała, że przedłużenie może nastąpić tylko drogą zawarcia nowej umowy. Gdy bowiem w myśl art. 11 każdej z powołanych dwóch ustaw **„wynajmujący** może odstąpić **od umowy** najmu tylko wtedy, gdy istnieje ważna przyczyna", przeto ustalenie w umowie czasu jej trwania ma tylko to znaczenie, że stosunek najmu będzie trwał co najmniej przez czas w umowie wymieniony (że **najemca** nie może odstąpić od umowy przed upływem okresu w niej wymienionego), nie oznacza zaś, że stosunek najmu musi ustać po upływie umówionego czasu trwania.

Jeżeli w przypadku, określonym w ustępie poprzednim, strony ustaliły drogą wzajemnego porozumienia wysokość czynszu za czas ściśle określony (np. na rok jeden) (art. 3 powołanych ustaw o chronie lokatorów), mianowicie w kwocie, **przewyższającej** komorne podstawowe (art. 5 tychże ustaw), to za podstawę wymiaru opłaty stemplowej należy wziąć — zgodnie z ustępem drugim art. 10 u. o. s. — sumę, złożoną z dwóch dodajników, z których pierwszy równa się kwocie komornego, ustanowionej na czas ściśle określony (np. na rok jeden), drugi iloczynowi z pomnożenia komornego podstawowego (art. 5 ustawy z 11.IV. 1924 r. i art. 5 ustawy śląskiej) przez 5.*)

III. Ministerstwo Skarbu zarządza na podstawie art. 38 (ustępu ostatniego), 49 i 177 u. o. s oraz na podstawie art. 123 i 213 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134), co następuje:

W przypadkach, wymienionych w działach I i II niniejszej wykładni, jeżeli opłatę wymierza notariusz (art. 27 u. o. s.) lub urząd skarbowy drogą wymiaru doraźnego (art. 23 punkt „b"; art. 24 punkt „b"), należy — na żądanie podatnika — pobrać przy sporządzeniu umowy najmu (art. 28, ustęp drugi) bądź w terminie 3-tygodniowym, przewidzianym w art. 20 i 21 u. o. s., tylko kwotę, obliczoną (według stawki 1%) od sumy czynszu, należnej za czas w umowie **ściśle określony.** Notariusz ma w razie zastosowania powyższej metody przesłać urzędowi skarbowemu odpis umowy najmu (art. 28, ustęp piąty u. o. s.).

Podatnik zaś ma w razie zastosowania powyższej metody — bądź przez notariusza bądź przez urząd skarbowy — donieść urzędowi skarbowemu **w ciągu 6 miesięcy** po upływie czasu, w umowie ściśle określonego, która z 4 ewentualności, niżej wymienionych, zaszła faktycznie. Są one następujące: 1) Przed **upływem** czasu w umowie ściśle określonego, **lub w cią-**

---

*) Ze względu na punkty 1), m), n) art. 2 powołanej ustawy o ochronie lokatorów, obowiązującej po za obszarem województwa śląskiego, oraz ze względu na punkty j), k), 1) art. 2 powołanej ustawy śląskiej dział II wykładni niniejszej **nie** ma zastosowania:

1) do umów najmu, sporządzonych po dniu 30 listopada 1935 r., tj. po wejściu w życie nowel z dn. 14.XI. 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 504) i z dnia 29 listopada 1925 r. (Dz. U. Śl. Nr 21, poz. 29), a dotyczących: a) mieszkań 6-pokojowych lub większych albo b) mieszkań 5-pokojowych lub mniejszych, ale powstałych z przebudowy mieszkań większych niż 5-pokojowe, dokonanej po dniu 1.XII. 1935 r. albo c) lokali przedsiębiorstw handlowych lub przemysłowych — z wyjątkiem lokali, zajętych przez przedsiębiorstwa, które w myśl **ustawy** o państwowym podatku przemysłowym (nie zaś na mocy zarządzeń ulgowych) zostały zaliczone na rok 1935 do przedsiębiorstw przemysłowych VII lub VIII kategorii lub do przedsiębiorstw handlowych IV kategorii;

2) do umów najmu (nie wymienionych w niniejszym odsyłaczu pod 1), w myśl których stosunek najmu **rozpoczyna się** po dniu 31.XII. 1937 r.

Dział II wykładni niniejszej ma więc zastosowanie, jeżeli w umowie, nie wymienionej w niniejszym odsyłaczu pod 1), okres, przez który stosunek najmu ma trwać niewątpliwie, został oznaczony w ten sposób, iż zaczyna się nie później jak w dniu 31.XII. 1937 r. — bez względu na to, czy kończy się nie później niż w dniu 31.XII. 1937 r. czy po tej dacie.

gu 6 miesięcy po upływie tego czasu, sporządzono **nową umowę pisemną**, normującą stosunek najmu co do tego samego lokalu między tymi samymi kontrahentami; w tej umowie jako początek nowego stosunku najmu ustalono dzień, następujący bezpośrednio po upływie czasu, ściśle określonego w umowie pierwotnej. 2) Stosunek najmu ustał z upływem czasu ściśle określonego lub w ciągu 6 miesięcy po upływie tego czasu. 3) Stosunek najmu trwa nadal mimo niesporządzenia nowej umowy pisemnej. 4) Wynajmujący wytoczył najemcy spór o eksmisję z lokalu.

W razie **ewentualności 1)** reszta opłaty stemplowej, wymierzonej od kontraktu pierwotnego, ulega umorzeniu, a opłatę od kontraktu nowego wymierza się, jak gdyby był umową pierwszą. Umorzenie reszty opłaty jest jednak uzależnione od uiszczenia w przepisanym terminie opłaty od kontraktu nowego; podatnik ma jednocześnie z doniesieniem o ewentualności 1) przedstawić dowód uiszczenia opłaty od nowej umowy (ewentualnie kwoty tymczasowej, obliczonej według czynszu za czas trwania stosunku najmu, w nowej umowie ściśle określony — według zasady, podanej wyżej w niniejszym dziale III w ustępie drugim, zaczynającym się od wyrazów „W przypadkach wymienionych").

W razie **ewentualności 2)** reszta opłaty ulega całkowicie umorzeniu, jeśli stosunek najmu ustał z upływem czasu, w pierwotnej umowie ściśle określonego. Jeśli zaś ustał po upływie owego czasu, ale **przed upływem 6 miesięcy**, bezpośrednio następujących, to podatnik ma wpłacić do kasy urzędu skarbowego kwotę, obliczoną według stawki 1% (z dodatkiem 10%-owym od kwoty komornego, należnej za czas od upływu terminu, w pierwotnej umowie ściśle określonego, do dnia, w którym stosunek najmu ustał. W doniesieniu, o ewentualności 2) należy podać datę uiszczenia; w razie dokonania tej wpłaty reszta ulega umorzeniu.

Przy **ewentualności 3)** reszta opłaty, (której płatność została na razie odroczona t. j. kwota, obliczona według sumy czynszu, przypadającej na okres 5-letni, który następuje po okresie ściśle oznaczonym, ma być uiszczona w ciągu 6 miesięcy od upływu czasu, w umowie ściśle określonego; podatnik ma w doniesieniu o ewentualności 3) podać datę uiszczenia.

W razie **ewentualności 4)** podatnik ma, donosząc o niej, przedstawić urzędowi skarbowemu dowód, że został wytoczony spór o eksmisję oraz podać, w jakim stadium ten spór się znajduje. Przy tej ewentualności reszta opłaty ulega całkowicie umorzeniu, jeśli podatnik w ciągu miesiąca po prawomocnym ukończeniu sporu przedstawił urzędowi skarbowemu orzeczenie sądu, z którego wynika, że stosunek najmu ustał nie później, niż z upływem okresu, w umowie ściśle oznaczonego. W razie ustalenia przez sąd późniejszego terminu ustania stosunku najmu — w szczególności też w przypadkach, przewidzianych w art. 2 dekretu z dnia 29 września 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 525) — należy uiścić kwotę, obliczoną według stawki 1% (z dod. 10%) od kwoty czynszu, należnej za czas od upływu terminu, w umowie najmu ściśle określonego, do dnia oznaczonego w orzeczeniu sądu. Jeśli zaś sąd prawomocnie odmówił eksmisji, to kwotę, obliczoną według czynszu za lat 5, należy uiścić **w całości**. Uiszczenia, wymienione w ostatnich dwóch zdaniach, powinny nastąpić w ciągu miesiąca po uprawomocnieniu się orzeczeń sądu, wymienionych w tych dwóch zdaniach.

Jeżeli z orzeczenia sądu, dozwalającego eksmisji, nie wynika ścisła data ustania stosunku najmu, to przyjmuje się, że stosunek najmu ustał w dniu uprawomocnienia się orzeczenia sądu.

W razie dotrzymania terminów wpłaty, podanych wyżej co do ewentualności 2, 3 i 4, nie zostaną pobrane żadne odsetki (nawet ulgowe).

Zaniechanie doniesień, o których mowa, pociąga za sobą wymierzenie kary pieniężnej, przewidzianej w art. 43 u. o. s. Doniesienie nieprawdziwe, że stosunek najmu ustał po upływie czasu, w umowie ściśle określonego, stanowi przestępstwo, przewidziane w art. 40 u. o. s.

Tezy ulgowe, zawarte w dziale III wykładni niniejszej, nie mają zastosowania w przypadku, w którym podatnik oblicza opłatę od umowy najmu sam (bez wymiaru urzędowego) (art. 23, punkt „a"; art. 24, punkt „a" u. o. s.). Tezy, dotyczące ewentualności 1, 2 i 4, nie mają zastosowania w razie niedoniesienia w określonym wyżej terminie 6-miesięcznym o zajściu danej ewentualności.

IV. W razie zastosowania (bądź przez notariusza bądź przez urząd skarbowy) metody, wskazanej wyżej w dziale III (pobrania na razie kwoty, obliczonej od sumy czynszu, należnej za czas w umowie ściśle określony) urząd skarbowy wystosowuje do każdego z kontrahentów, którzy zawarli daną umowę najmu, decyzję, ułożoną według załączonego wzoru. Wzór ten opiera się na założeniu, że okres, w umowie ściśle oznaczony, trwa od dnia 1.I. 1937 r. do końca 1938 r. W pouczeniu o możliwości umorzenia reszty opłaty, pominięto ewentualność 4) jako wyjątkową.

V. Przypadki, o których mowa w dziale IV należy zapisywać badź tylko do rejestru wymiarów nakazowych (RWN) (w razie otrzymania odpisu od notariusza) badź tylko do rejestru wymiarów doraźnych (RWD) (w razie przedstawienia danego pisma przez stronę celem dokonania wymiaru doraźnego). **Nie** należy przypadków tych zapisywać do rejestru uiszczeń bezpośrednich (RUB II).

Akta, zawierające decyzję, wymienioną wyżej w dziale IV, należy przechowywać w teczce, zaopatrzonej w napis „Opłaty stemplowe od umów najmu". W związku z tą teczką należy prowadzić następujące 3 wykazy: 1) wykaz RWN, 2) wykaz RWD, 3) terminarz. W wykazach 1 i 2 należy jedynie wymienić (w po-

rządku arytmetycznym) pozycję i rok każdego aktu, złożonego do wymienionej teczki. Terminarz należy prowadzić według dat, w których upływa termin 6-miesięczny, wymieniony w decyzji i przy każdej z tych dat wymienić pozycje RWN bądź RWD, które wiążą się z danym terminem.

W razie stwierdzenia, że reszty opłaty (bądź jej odpowiedniej części) nie uiszczono w terminie, podanym wyżej w dziale III, jakkolwiek nie zaszła żadna z okoliczności, które według zasad, podanych w dziale III, uzasadniają umorzenie reszty, urząd skarbowy zapisuje należność do księgi bierczej (KB) i wdraża kroki egzekucyjne.

W razie zapisania do księgi bierczej, jak również w razie stwierdzenia, że reszta opłaty została uiszczona w terminie, podanym w dziale III lub, że zaszły okoliczności, uzasadniające umorzenie reszty opłaty, urząd skarbowy uwidocznia na referacie decyzji, wymienionej w dziale IV, sposób zakończenia sprawy (jeden z tylko co wymienionych), przekreśla w wykazie 1 bądź 2 daną pozycję kolorowym ołówkiem i przenosi akta do ogólnego zbioru akt RWN bądź RWD.

VI. Jeśli według umowy najmu jedna ze stron zobowiązała się do uiszczenia opłaty stemplowej **w całości,** to w razie zapisania należności do księgi bierczej należy wdrożyć egzekucję w zasadzie przeciw stronie, obowiązanej prywatno-prawnie do uiszczenia opłaty. Jeśli jednak — w przypadku wymiaru doraźnego (zapisania do RWD) — strony ani przy wymiarze ani później, przed wdrożeniem egzekucji, nie złożyły urzędowi skarbowemu odpisu, uwierzytelnionego bądź urzędownie bądź podpisami obu stron, to wybór strony, przeciw której egzekucja ma być wdrożona, jest pozostawiony uznaniu urzędu skarbowego. W razie bezskuteczności egzekucji, wdrożonej przeciw osobie obowiązanej prywatno - prawnie do uiszczenia opłaty stemplowej, jak również gdy bezskuteczność tej egzekucji da się z góry przewidzieć, należy skierować kroki egzekucyjne przeciw stronie, która prywatno-prawnie nie jest obowiązana do uiszczenia (art. 15 p. „1a" oraz 164, ust. ost., u. o. s.).

VII. Jeśli dopiero po upływie okresu 6-miesięcznego, oznaczonego wyżej w dziale III. zaszły okoliczności, które w razie zajścia przed upływem owego okresu uzasadniają w myśl działu III umorzenie reszty opłaty, to okoliczność ta nie ma wpływu na wysokość opłaty. Jeśli np. według umowy najem ma trwać przez rok jeden, ale przedłuża się na skutek zaniechania wypowiedzenia i następnie najem kończy się na skutek wypowiedzenia z upływem lat 4 od rozpoczęcia stosunku najmu (czyli z upływem lat 3 po okresie jednorocznym, w umowie ściśle oznaczonym), to nie może nastąpić zwrot części opłaty (mianowicie części, obliczonej według czynszu za 2 lata). W szczególności nie ma zastosowania art. 49, ustęp drugi u. o. s.: nie nastąpiło bowiem przewidziane w tym przepisie odwołanie czynności prawnej, lecz nastąpiło wykonanie umowy, mianowicie wykonanie przewidzianego w umowie prawa wypowiedzenia. Obniżenie wysokości opłaty w takim przypadku było by też sprzeczne z istotą tezy, zawartej w punkcie e) art. 10 oraz w ustępie drugim tegoż artykułu; gdy bowiem w razie ustanowienia świadczeń na czas nieokreślony oblicza się opłatę od iloczynu z pomnożenia wartości rocznej przez 5, choćby stosunek prawny trwał dłużej niż lat 5, więc też ta kapitalizacja nie powinna ulec zmianie w razie faktycznego trwania stosunku prawnego przez czas krótszy niż lat 5 (L. D. V. 32375/5/35).

### Załącznik do wykładni Nr 483.

**Urząd Skarbowy** w. . . . . .
Urząd Opłat Stemplowych
RWD . . . . . . . .
RWN . . . . . . .

W każdym piśmie, tyczącym się sprawy niniejszej, należy przytoczyć znaki i liczby obok wymienione.

Decyzja w przedmiocie opłaty stemplowej.

Do

P. N. N, . . . . . . . . . . . .
w . . . . . . . . . .

Przedmiot opłaty: Umowa, zawarta w dniu 15 grudnia 1936 r. między N N a X Y, o najem lokalu na dwa lata, począwszy od dnia 1 stycznia 1937 r., z prawem przedłużenia na czas nieograniczony.

Wysokość opłaty: na mocy art. 10 i 88 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404) — od czynszu w kwocie 3.000 zł rocznie, pomnożonego przez 7, a zatem od 21.000 zł:

| | |
|---|---|
| 1% . . . . . . | 210 zł |
| dodatek 10%-owy . . . | 21 zł |
| Razem | 231 zł |

Do uiszczenia opłaty jest Pan. . obowiązany (a) solidarnie z X. Y.

Na poczet powyższej kwoty uiszczono już 66 zł. Reszta w kwocie 165 zł ma być uiszczona (na mocy decyzji Ministerstwa Skarbu L. D. V. 32375/5/35) do dnia 30 czerwca 1939 r. w Kasie Urzędu Skarbowego w . . . . . . . . . . ul. . . . . . . . . . . Nr . . . . lub za pomocą blankietu nadawczego PKO na rachunek wymienionej Kasy (Nr konta. . . . .). W razie dotrzymania tego terminu nie będą pobrane żadne odsetki; w razie niedotrzymania wymienionego terminu zostanie zaległość ściągnięta wraz z odsetkami. Wymieniona reszta zostanie

jednak umorzona: a) w razie sporządzenia nowej umowy pisemnej, normującej stosunek najmu za czas po dniu 31 grudnia 1938 r. i przedstawienia urzędowi, od którego pochodzi niniejsza decyzja — do dnia 30 czerwca 1939 r.— dowodu uiszczenia opłaty stemplowej od nowej umowy, b) w razie ustania stosunku najmu najpóźniej z dniem 30 czerwca 1939 r,; jeśliby stosunek najmu ustał później, niż w dniu 31 grudnia 1938 r., (lecz przed dniem 1 lipca 1939 r.), to umorzenie reszty zależy od przedstawienia do dnia 30 czerwca 1939 r. dowodu uiszczenia części opłaty, obliczonej według czynszu za czas od dnia 1 stycznia 1939 r. do dnia, w którym stosunek najmu ustał.

O uiszczeniu wymienionej reszty w wyznaczonym terminie, bądź o sporządzeniu nowej umowy pisemnej, bądź o dacie ustania stosunku najmu przed dniem 1 lipca 1939 r., należy donieść urzędowi, od którego pochodzi niniejsza decyzja, do dnia 30 czerwca 1939 r.; w razie niezastosowania się do tego wezwania zostanie wymierzona kara pieniężna, przewidziana w art. 43 powołanej ustawy.

Odwołanie od niniejszej decyzji można wnieść — w ciągu miesiąca od doręczenia — do urzędu, od którego ta decyzja pochodzi.

. . . . . . . . . dnia. . . . . . . 19. . . r.

---

## 960.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 listopada 1936 r.

L. D. I. 76349/1/36

**w sprawie przyjmowania przez urzędy na zabezpieczenie pretensji Skarbu Państwa, weksli własnych, nie zaopatrzonych w indosy, a wystawionych przez samych dłużników.**

Do

Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydium Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

W związku z prowadzonymi przez Prokuratorię Generalną sporami sądowymi Prezes Prokuratorii Generalnej zauważył, iż spotyka się zbyt często przypadki przyjmowania przez urzędy na zabezpieczenie pretensji Skarbu Państwa, weksli własnych, niezaopatrzonych w indosy, a wystawianych przez samych dłużników i, że taki sposób zabezpieczenia najczęściej nie przedstawia żadnej wartości.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że weksel własny nie zaopatrzony w indosy stwarza jedynie zobowiązanie wystawcy, a skoro osoba wystawcy i dłużnika zobowiązania, na zabezpieczenie którego weksel ma służyć, jest identyczną — zabezpieczenie takie nie wnosi żadnego nowego elementu do danego zobowiązania.

Charakter wekslowy długu daje jedynie możność dochodzenia pretensji w szybkim trybie postępowania nakazowego, co w praktyce, w porównaniu ze zwykłym postępowaniem procesowym, przedstawia nieznaczną korzyść.

O ile weksel stanowić ma skuteczny sposób zabezpieczenia pretensji, winien zawierać poza podpisem wystawcy, podpisy osób odpowiedzialnych, dających gwarancję pokrycia długu wekslowego.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

---

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. I. 76349/1/36.

Warszawa, dnia 7 listopada 1936 r.

Gabinetowi Ministra, wszystkim biurom i Departamentom, Komendzie Straży Granicznej, Państwowemu Urzędowi Kontroli Ubezpieczeń, Urzędowi Długów Państwa, Mennicy Państwowej, Komisji Rewizyjnej Monopolów, Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, Państwowego Monopolu Spirytusowego, Monopolu Loteryjnego, Polskiego Monopolu Solnego, wszystkim Izbom Skarbowym i Dyrekcjom Ceł, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu, Inspektoratowi Dewizowemu, Głównej Komisji Klasyfikacyjnej, wszystkim Urzędom Skarbowym, Celnym, Kontroli Skarbowej

Departament Ogólny przesyła do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

---

## 961.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 listopada 1936 r.

L. D. III. 16980/4/36

**w sprawie wypłaty sum komunalnych.**

Do

Panów Dyrektorów wszystkich Izb Skarbowych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektóre kasy Urzędów Skarbowych nie-

właściwie wypłacają związkom komunalnym sumy wyższe od zarachowanych w ubiegłym miesiącu na kontach tych związków tytułem dodatków komunalnych do podatków (opłat) państwowych oraz odsetek i odsetek ulgowych.

Wskutek takiego postępowania angażowane są środki obrotowe Skarbu przy naruszeniu postanowień art. 58 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 454 z 1936 r.).

Ministerstwo Skarbu poleca Panom Dyrektorom wydać kategoryczne zarządzenia, aby wypłaty sum komunalnych zainteresowanym Związkom Samorządowym dokonywane były w przyszłości **ściśle w ramach pozostałości na właściwych kontach z dnia ostatniego poprzedniego miesiąca.**

Podsekretarz Stanu:
(—) *T. Grodyński.*

## 962.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 listopada 1936 r.

L. D. III. 15065/4/36

**w sprawie zarachowywania i przekazywania wpływów pieniężnych na rzecz Funduszu Obrony Narodowej.**

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich kas urzędów skarbowych.

W myśl § 12 rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 9 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 390) do przyjmowania wpływów pieniężnych na rzecz Funduszu Obrony Narodowej oprócz Banku Polskiego i państwowych instytucyj finansowych powołane są również kasy urzędów skarbowych.

Wobec niejednolitego postępowania poszczególnych kas z wpływami o których wyżej mowa, Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

a) Kasy urzędów skarbowych mają zarachowywać wpływy przyjęte na rzecz Funduszu Obrony Narodowej, do sum obrotowych na rachunek Nr 8 subkonto „Przychody, podlegające przekazaniu za pośrednictwem P. K. O. na rachunek Funduszu Obrony Narodowej".

b) Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) przekazywać mają zapisane na wspomniany rachunek sumy w terminie do dnia 15 każdego następnego miesiąca na konto czekowe w P. K. O. Nr 6 „Fundusz Obrony Narodowej".

Jednocześnie Izba przesyła do Biura Budżetowego Min. Spraw Wojskowych spisy dowodów (wzór Nr 36 do § 83 przepisów rachunkowo - kasowych dla kas urzędów skarbowych) w dwóch egzemplarzach wraz ze wszystkimi dowodami przychodowymi dotyczącymi wpłat zapisanych do sum obrotowych na wyżej wspomniany rachunek 8-y.

Celem dostosowania posiadanych formularzy „spisów" do zapisywania w nich wyżej wymienionych wpłat należy w tytule formularza zamiast słów „wykazów szczegółowych" umieścić słowo „dowodów", w klauzuli zaś zgodności (ostatnia przedziałka spisu) zamiast słów „wykazami szczegółowymi" umieścić słowo „dowodami".

Zwrócone i potwierdzone przez Biuro Budżetowe Min. Spraw Wojskowych drugie egzemplarze spisów należy dołączać do właściwych wykazów szczegółowych.

Zwrócone przez P. K. O. potwierdzenie dla wpłacającego należy dołączać do właściwych dokumentów rozchodowych (§ 28 p. 3 Przep. dla władz).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

## 963.

## OKÓLNIK T. 144 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 listopada 1936 r.

L. D. IV. 27198/2/36

**w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 900 p. 2 lit. b tar. celnej).**

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

buteleczki ze szkła jenajskiego białego z podziałkami wykonanymi farbami, przeznaczone do odmierzania określonej ilości płynu, nadchodzące z zagranicy przeważnie w pojemnościach ca 250 $cm^3$, należy traktować jako osobno nie wymienione wyroby ze szkła białego z dodatkiem pospolitych materiałów i clić według poz. 900 p. 2 lit. b taryfy celnej z zastosowaniem poz. 905 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

## 964.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 listopada 1936 r.

L. D. IV. 26435/2/36

**w sprawie uzupełnienia wykazu środków leczniczych, dozwolonych do przywozu na podstawie zaświadczeń wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.**

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W powołaniu się na okólnik z dnia 19 czerwca 1935 r. L. D. IV. 4825/2/35 (Monitor Polski Nr 150, poz. 176 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19, poz. 441 z r. 1935) w sprawie wykazu środków leczniczych dozwolonych do przywozu, Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w myśl § 24 dz. III p. 1 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 820 z r. 1934) niżej wyszczególnione środki lecznicze zostały zarejestrowane i mogą być sprowadzane z zagranicy na podstawie zaświadczeń wojewódzkiej władzy administracji ogólnej:

Cebion amp. — E. Merck w Darmsztadzie — Nr. rej. 1857,
Cebion tabl. — E. Merck w Darmsztadzie — Nr rej. 1858,
Lentin tabl. — E. Merck w Darmsztadzie — Nr rej. 1849,
Lentin amp. — E. Merck w Darmsztadzie — Nr rej 1850.

Środki te podlegają cłu według poz. 384 taryfy celnej z zastosowaniem uwagi po tej pozycji za dawkowanie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

## 965.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 listopada 1936 r.

L. D. IV. 24656/1/36

**w sprawie żądania uiszczania należności celnych przypadających od towarów, będących przedmiotem postępowania karno-skarbowego.**

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych.

Wobec zapytań niektórych Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych, czy i od kogo należy ściągać należności celne w wypadku zwolnienia towaru z pod zajęcia w postępowaniu karnym skarbowym, lub nieorzeczenia kary z art. 19 u. k. s. gdy towar nie został ujęty, wobec brzmienia art. 21 i 123 p. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84 poz 610 z 1933 roku) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Żądanie uiszczenia należności celnych przypadających od towarów, będących przedmiotem postępowania karno - skarbowego, winno mieć miejsce, wówczas, gdy postępowanie karne zostało zakończone prawomocnym orzeczeniem skazującym bez orzeczenia kary konfiskaty przedmiotu przestępstwa lub kary z art. 19 u. k. s., chyba, że towary te zostaną zwolnione od cła przez właściwe władze celne w wypadkach przewidzianych przez prawo celne.

W wypadku umorzenia postępowania w trybie art. 152 § 2 u. k. s., należy żądać uiszczenia należności celnych jedynie wówczas, gdy przeprowadzone w sprawie karnej dochodzenie niezbicie wykazało, iż towar, którego konfiskata nie została orzeczona, sprowadzono bez uiszczenia lub z uszczupleniem należności celnych, przy czym przy umorzeniu postępowania z powodu małej wagi sprawy, należy mieć na uwadze przepis art. 22 ust. I p. 12 prawa celnego.

Wreszcie w wypadku uwolnienia obwinionego od winy i kary z braku podstaw do skazania, żądanie uiszczenia należności celnych od zwolnionych z pod zajęcia towarów, może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy zostało ustalone w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, iż towar został wprowadzony na polski obszar celny bez uiszczenia lub z ukróceniem należności celnych. W wypadkach takich należności celne mogą być ściągane także i od posiadacza towaru, który go nabył w dobrej wierze, o ile nie ma sprawcy przestępstwa, z którego możnaby należności celne ściągnąć, przy czym dochodzone być mogą jedynie w drodze zajęcia i sprzedaży tych towarów nie zaś z innego majątku posiadacza, oraz jedynie wówczas, gdy towary w rozumieniu art. 20 p. 3 rozporządzenia o prawie celnym, nie przestały być towarami celnymi. Jeżeli natomiast towar w myśl art. 20 p. 3 prawa celnego przestał być towarem celnym, co następuje z chwilą dokonania odprawy celnej i dopuszczenia towaru do wolnego obrotu, wówczas należności celne ściągać można tylko od deklarującego, względnie bezpośredniego odbiorcy towaru, w trybie przewidzianym w art. 122 prawa celnego.

Równocześnie nadmienia się, iż żądanie uiszczenia należności celnych od towarów będących przedmiotem postępowania karno-skarbowego, winno nastąpić w drodze odrębnego postępowania, po prawomocnym rozstrzygnięciu sprawy karnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski*

## 966.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 listopada 1936 r.

L. D. IV. 25343/3/36

**w sprawie granicznych miejsc przejściowych, wyznaczonych do przywozu drobiu z Polski do Niemiec.**

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W wykonaniu działu III pkt 3 ust. 3 załącznika C do umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 83 poz. 512), przedłużonej porozumieniem z dnia 19 października 1936 r. do 31 grudnia tegoż roku (Dz. U. R. P. Nr 83 poz. 572), Rząd Niemiecki nadesłał wykaz granicznych miejsc przejściowych, wyznaczonych do przywozu drobiu z Polski do Niemiec.

Wykaz ten, uzupełniony polskimi urzędami celnymi wyjściowymi, podaje się niżej do wiadomości.

W Y K A Z

granicznych miejsc przejściowych, wyznaczonych do przywozu drobiu z Polski do Niemiec.

| Nr | Pruski okręg administracyjny | Przejście graniczne | Urzędy celne wyjściowe |
|---|---|---|---|
| 1 | Allenstein | Prostken Bahnhof | Grajewo |
| 2 | Breslau | Freyhan | Zduny |
| 3 | | Militsch Bahnhof | Zduny |
| 4 | | Neumittelwalder Bahnhof | Sośnie |
| 5 | | Trachenberg Bahnhof | Rawicz |
| 6 | Gumbinnen | Reuss | Razki |
| 7 | Köslin | Gross-Boschpol | Strzebielino |
| 8 | Oppeln | Beuthen Bahnhof | Chorzów |
| 9 | | Hindenburg Bahnhof | Chebzie |
| 10 | | Kostau | Łęka |
| 11 | | Oderberg Bahnhof | Zebrzydowice |
| 12 | | Pitschen | Łęka |
| 13 | Schneidemühl | Firchau Bahnhof | Chojnice |
| 14 | | Fraustadt Bahnhof | Leszno |
| 15 | | Kreuz Bahnhof | Drawski Młyn |
| 16 | | Neubentschen Bahnhof | Zbąszyń |
| 17 | | Schneidemühl Bahnhof | Miasteczko |

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

## 967.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 listopada 1936 r.

L. D. IV. 28070/2/36

**w sprawie stosowania stawki konwencyjnej do imitacji linoleum z poz. 663 taryfy celnej przywozowej.**

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84 poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Imitacja linoleum na tekturze lub papierze smołowanych, nasycanych itp. lub nie smołowanych i nie nasycanych, wtedy korzysta ze stawki konwencyjnej, gdy 1 $m^2$ całego wyrobu (tj. łącznie z masą, tworzącą tę imitację) waży powyżej 350 g.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

## 968.

## OKÓLNIK T. 146 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 listopada 1936 r.

L. D. IV. 28251/2/36

**w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 205, 221 i 490 taryfy celnej).**

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Olej oliwkowy odpadkowy, t. zw. sulfurowy (Sulfuröl), koloru zielonego, otrzymywany przez ekstrakcję siarczkiem węgla zjełczałych oliwek, względnie ziarn lub makuchów oliwkowych, należy clić, jak niżej:

a) przy zawartości powyżej 45% wolnych kwasów tłuszczowych według poz. 221 p. 1 jako kwas tłuszczowy roślinny. Produkt ten nie podlega skażeniu.

b) przy zawartości 45% i mniej wolnych kwasów tłuszczowych według poz. 205 p. 2 jako olej oliwkowy (oliwa) inny, a jeżeli jest skażony w myśl rozporządzenia z dnia 21 sierpnia 1935 r. o odprawie celnej tłuszczów i olejów skażonych (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 427) według poz. 205 p. 1 jako oliwa skażona.

2) Produkt pod nazwą handlową „Euphy. lin" niedawkowany, w proszku — stanowiący

połączenie teofiliny z etylenodwuaminą, należy clić według pozycji 490 p. 2 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

---

## 969.

## OKÓLNIK T. 145 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 listopada 1936 r.

L. D. IV. 27681/2/36

**w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 845 p. 3 taryfy celnej).**

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Blankiety czeków oraz blankiety nadawcze przekazowo - przelewowe banków zagranicznych i zagranicznych Pocztowych Kas Oszczędności, należy traktować na równi z książeczkami czekowymi banków zagranicznych i stosownie do uwagi, znajdującej się po punkcie 3 poz. 845 taryfy celnej, odprawiać bez cła.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

---

## 970.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 listopada 1936 r.

L. D. IV. 27887/3/36

**w sprawie zwolnienia od cła pomocy naukowych dla niektórych instytucyj naukowo - badawczych.**

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W uzupełnieniu okólnika z dnia 14 lipca 1936 r. L. D. IV. 15242/3/36 w sprawie zwolnienia od cła pomocy naukowych dla niektórych bibliotek (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 19, poz. 593) Ministerstwo Skarbu zarządza, aby na podstawie § 16 ust. 2 do p. 11 przepisów wykonawczych do prawa celnego były zwalniane od cła również przedmioty pokazowe i pomoce naukowe, sprowadzane z zagranicy przez **Instytut Bałtycki** w Toruniu, **Instytut Spraw Społecznych** w Warszawie oraz **Muzeum Techniki i Przemysłu** w Warszawie.

Za podstawę do zwolnienia od cła będą służyć zaświadczenia wymienionych instytucyj, wystawiane według wzoru podanego w okólniku z dnia 27 października 1936 r. L. D. IV. 25857/3/36 (Monitor Polski Nr 265, poz. 474).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

---

## 971.

## OKÓLNIK T. 147 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 listopada 1936 r.

L. D. IV. 28620/2/36

**w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1002 p. 5 i poz. 1005 p. 3 taryfy celnej).**

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Jako gwintownice z narzynkami i gwintownikami wymienione w p. 5 poz. 1002 taryfy celnej, należy rozumieć komplety, zawierające nie więcej jak:

1) przy gwintownicach skośnych: gwintownica z 3 narzynkami oraz 3 parami gwintowników do nich (za jedną parę uważa się jeden prosty i jeden koniczny gwintownik) i ewentualnie pokrętka do gwintowników,

2) przy gwintownicach ramkowych: gwintownica wraz z osadzonymi w niej narzynkami oraz po jednej parze gwintowników do nich i ewentualnie pokrętka do gwintowników,

3) przy gwintownicach pierścieniowych (tzw. obsadach): gwintownica wraz z osadzoną w niej narzynką okrągłą oraz jedną parą gwintowników do niej i ewentualnie pokrętka do gwintowników,

4) przy gwintownicach do gwintów gazowych: gwintownica z 3 narzynkami, przy czym każda narzynka składa się z 2 lub 4 szczęk.

Za podstawę do określania stawki celnej przy wymiarze cła od narzynek wymienionych w p. 3 poz. 1005 taryfy celnej, należy przyjmować wagę: 1 sztuki narzynki okrągłej, względnie 2 lub 4 szczęk narzynki składanej.

Za podstawę do określania stawki celnej przy wymiarze cła za inne narzędzia wymienione w p. 3 poz. 1005 taryfy celnej, należy przyjmować wagę jednej sztuki narzędzia.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

---

## 972.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 listopada 1936 r.

L. D. IV. 28808/3/36

**w sprawie zwolnienia niektórych towarów od pozwoleń przywozowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu.**

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 10 czerwca 1936 r. L. D. IV. 14491/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 16, poz. 515), zmienionego okólnikami: z dnia 20 lipca 1936 r. L. D. IV. 15958/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 20, poz. 630) i z dnia 29 września 1936 r. L. D. IV. 23887/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 26, poz. 795), Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że Ministerstwo Przemysłu i Handlu wydało ogólne pozwolenie na przywóz:

| Nazwa towaru | poz. tar. cel. przywoz. |
|---|---|
| 1) bawełny, odpadków i wyczesek bawełnianych, oprócz osobno wymienionych,—surowych, sprowadzanych za pozwoleniem Ministra Skarbu — | uwaga do p. 1 poz. 606 |
| 2) juty, wyczesek jutowych — za pozwoleniem Ministra Skarbu — | uwaga 2 do poz. 624 |

Wspomniane wyżej ogólne pozwolenie na przywóz należy stosować od dnia 1 grudnia 1936 r. pod warunkiem, że przy odprawie celnej towarów objętych uwagą do p. 1 poz. 606 t. c. przywozowej, strona przedstawi zaświadczenie Ministerstwa Przemysłu i Handlu, które zastępuje pozwolenie Ministra Skarbu (okólnik z dnia 12 września 1936 r. L. D. IV. 11137/2/36 Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 26, poz. 785), a przy odprawie celnej juty i wyczesek jutowych pozwolenie Ministra Skarbu. Zaświadczenie to względnie pozwolenie, tylko wówczas zwalnia stronę od obowiązku przedstawiania pozwoleń przywozowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu, jeżeli zostało wystawione poczynając od dnia 1 grudnia 1936 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

---

## 973.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 listopada 1936 r.

L. D. IV. 23149/3/36

**w sprawie zwalniania od zakazu przywozu towarów, nadsyłanych w przesyłkach pocztowych.**

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W myśl § 27 ust. 1 c przepisów wykonawczych do prawa celnego, urzędy celne mają prawo zwalniać od zakazu przywozu towary, nadsyłane w przesyłkach pocztowych o wadze w jednej przesyłce nieprzekraczającej 250 g. pod warunkiem jednak, że towary nie stanowią przedmiotów zbytku i nie mają charakteru handlowego. Celem ujednostajnienia postępowania urzędów celnych — przy wykorzystywaniu powyższego uprawnienia, — Ministerstwo Skarbu udziela wskazówek następujących:

1) Okólnikiem L. D. IV. 17661/3/35 z dnia 17 lipca 1935 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 21, poz. 495) wyjaśniono, jakie przedmioty należy uważać za przedmioty zbytku, i jakie tym samym nie mogą być zwalniane od zakazu przywozu. W myśl tego okólnika do przedmiotów zbytku należy zaliczać: skóry futrzane cenne, koronki i hafty, perfumy, biżuterię prawdziwą, kamienie szlachetne i półszlachetne oraz wyroby z nich, perły prawdziwe, wyroby z metali szlachetnych oraz towary, objęte grupą 89 taryfy celnej, wykonane z materiałów kosztownych lub z dodatkiem takich materiałów.

2) Przy ustalaniu, czy towar nadesłany w przesyłce pocztowej, a nie będący przedmiotem zbytku, nie posiada charakteru towaru handlowego i może być przeto zwolniony od zakazu przywozu, należy przyjąć jako zasadę, że za towary nie mające charakteru handlowego należy uważać takie towary, **które są przeznaczone do użycia przez sprowadzającego a nie do dalszej sprzedaży,** choćby sprzedaż miała nastąpić dopiero po dokonaniu obróbki lub przeróbki, względnie łącznie z innym towarem. Następnie przy określaniu, czy towar jest przeznaczony do dalszej sprzedaży, czy też do

własnego użytku odbiorcy, należy brać pod uwagę rodzaj towaru i jego przeznaczenie. Zgodnie z tym, zwolnienia od zakazu przywozu, przewidziane w powołanym § 27 ust. 1 c przepisów wykonawczych do prawa celnego, mogą być stosowane do przesyłek nadchodzących pod adresem:

a) osób instytucji nie zajmujących się handlem lub przemysłem;

b) firm handlowych i przemysłowych, pod warunkiem jednak, że sprowadzony towar nie jest przedmiotem handlu lub przemysłu danej firmy.

Jeżeli natomiast sprowadzony towar jest przedmiotem handlu lub przemysłu odbiorcy, wówczas istnieje słuszne domniemanie, że towar jest przeznaczony do sprzedaży, skutkiem czego towar taki nie może być zwolniony od zakazu przywozu, np. tkaniny lub artykuły konfekcyjne nie mogą być zwolnione od zakazu dla zakładów konfekcyjnych i krawieckich.

Z drugiej strony ważną wskazówką przy ustalaniu przeznaczenia towaru (do sprzedaży, czy do własnego użytku), może być okoliczność, czy i jak często jeden i ten sam odbiorca otrzymuje tego samego rodzaju towar.

3) Zwolnienia od zakazu przywozu, o których jest mowa w ustępie poprzednim, należy w zasadzie stosować z urzędu, bez wymagania od stron uprzednich wniosków. Jeżeli jednak zachodzi podejrzenie, że towar jest przeznaczony do sprzedaży, wówczas urząd celny uzależnia zwolnienie od zakazu przywozu od udowodnienia przez stronę w osobnym wniosku, że towar nie stanowi obiektu handlu lub przemysłu tejże strony.

4) Wnioski o zwolnienie od zakazu przywozu, zgłaszane na podstawie § 27 ust. 1 c przepisów wykonawczych do prawa celnego, są wolne od opłaty stemplowej, jak to wyjaśniono okólnikiem L. D. IV. 13796/3/36 z dnia 20 lipca 1936 r. (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr 20, poz. 629).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

---

## 974.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 listopada 1936 r.

L. D. V. 25026/2/36

**w sprawie podatku dochodowego z tytułu kumulacji wynagrodzeń, wypłacanych za granicą.**

**Wyciąg**

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 2 października 1936 r. L. Rej. 1848/34.

Skarżący otrzymał w roku 1931 wynagrodzenie od dwóch służbodawców. Jedno z tych wynagrodzeń było wypłacone za granicą. Wynagrodzenie to zostało uznane za podlegające kumulacji w myśl art. 3 ustawy z 7 listopada 1931 r. poz. 771 Dz. Ust. (art. 45 p. a. ustawy o podatku dochodowym w brzmieniu poz. 6/36 Dz. Ust.).

Skarga zarzuca, 1) że sporne wynagrodzenie nie podpada w ogóle pod pojęcie dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, ponieważ było wypłacane nie z tytułu umowy o pracę, lecz z tytułu umowy pełnomocnictwa, 2) że wynagrodzenia wypłacane za granicą nie podlegają kumulacji.

Najwyższy Trybunał Administracyjny — zgodnie z wnioskiem odpowiedzi na skargę — pierwszy zarzut pozostawił bez rozpoznania, jako nie podniesiony w przewodzie administracyjnym, w kwestii zaś objętej drugim zarzutem, przychylił się do stanowiska władzy pozwanej z następujących powodów:

Cytowany przepis jako obowiązanych do uiszczenia różnicy wymienia „osoby, które otrzymują wynagrodzenie od różnych służbodawców". To brzmienie przepisu nie daje podstawy do wyłączenia z koła osób obowiązanych tych, którzy otrzymują wynagrodzenia za granicą.

Następnie za stanowiskiem władzy przemawia intencja ustawy, jasno widoczna z treści przepisu i wyraźnie sformułowana w uzasadnieniu projektu rządowego (Druk Sejmu Okres III Nr 242): chodzi o usunięcie „nierównomierności w opodatkowaniu podatkiem dochodowym od uposażeń służbowych", polegającej na tym, że dochód z uposażeń, osiągniętych u jednego pracodawcy podlega — wobec obowiązującej progresji — wyższemu opodatkowaniu od dochodu, osiągniętego w tej samej wysokości u różnych pracodawców. Gdyby podzielić stanowisko skargi, to intencja odwoławcy nie zostałaby urzeczywistniona w stosunku do pewnej grupy płatników i powstałaby nowa nierównomierność w opodatkowaniu między tymi, którzy pobierają wynagrodzenie od różnych pracodawców tylko w kraju, a tymi, którym one są wypłacane także za granicą lub tylko za granicą.

Za tezą skargi może przemawiać wzmianka w dalszym tekście przepisu o Dziale II ustawy, mianowicie postanowienie, że bliżej określone osoby obowiązane są uiścić różnicę „tytułem podatku dochodowego według Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym". Ale to określenie nie musi koniecznie oznaczać podatku unormowanego **co do trybu postępowania** w Dziale II. Zwłaszcza w związku, w jakim to określenie jest użyte, można je rozumieć jako podatek dochodowy **według skali** Działu II. A w takim razie mieści się tu i podatek od dochodu z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacanych na obszarze obcego Państwa, bo choć one „podlegają opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu I", jednak tylko o ile chodzi o procedurę wymiarową, a nie o rozmiar obowiązku podatkowego. W szczególności ustawa o podatku docho-

dowym (art. 3) wyraźnie przepisuje, że odnosi się do nich skala Działu II.

Pewnego argumentu na korzyść tezy skargi może też dostarczyć określenie kwot podatku przypadających od poszczególnych wynagrodzeń, otrzymanych w ciągu roku: „łączna kwota, potrącona tytułem podatku przez poszczególnych służbodawców w ciągu ubiegłego roku". Ustawa nie wspomina tu o podatku zapłaconym (czy który ma być zapłacony) przez samego pracownika od dochodu z wynagrodzeń, otrzymanych na obszarze obcego państwa. Mogłoby to oznaczać, że te wynagrodzenia w ogóle nie wchodzą w grę przy kumulacji, można jednak takie ujęcie przepisu w związku z całą jego treścią tłumaczyć inaczej: zasada wyrównania obciążenia podatkowego, przez uwzględnienie progresji, jest jasno wyrażona („różnica, jaka przypada do zapłaty od łącznego rocznego wynagrodzenia według skali art. III"), a tylko o ile chodzi o kwoty podatku od poszczególnych wynagrodzeń, ustawodawca poprzestał na wzmiance w tym sposobie poboru, który stanowi przy wynagrodzeniach regułę.

— — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 25026/2/36

Warszawa, dn. 25 listopada 1936 r.

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkim urzędom skarbowym udziela się do wiadomości.

Za Naczelnika Wydziału:
(—) *Kolanowski.*
Inspektor.

---

## 975.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 listopada 1936 r.

L. D. V. 25027/2/36.

**w sprawie opodatkowania różnic kursowych u osób fizycznych, prowadzących księgi handlowe.**

**Wyciąg**

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 4 września 1936 r. L. Rej. 3411, 12, 13, 14/35.

Po za sporem jest prawidłowość obliczenia zysków z tytułu zarachowanych różnic kursowych na zobowiązaniach i należnościach w walutach obcych oraz fakt, że zyski te zostały ujawnione w księgach handlowych obu firm. Skarżący zarzucają obrazę art. 6, 7, 13 i 17 ustawy o podatku dochodowym, wychodzą z założenia, że opodatkowaniu podlegają tylko zyski z tytułu różnic kursowych faktycznie osiągnięte przy realizacji należności i zobowiązań w walutach obcych, a nie takie zyski z tytułu takichże różnic jedynie zarachowane. Otóż według § 18 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o podatku dochodowym, przy ustalaniu dochodu z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych prowadzących księgi handlowe — a o takie przedsiębiorstwa tu chodzi — należy się kierować wyłącznie zasadami buchalterii, tj. brać w rachubę również takie zaksięgowane przychody, które mają dopiero wpłynąć na korzyść płatnika oraz takie koszty, które zostały już zarachowane, chociaż ich jeszcze nie poniesiono w rzeczywistości, o ile odnoszą się do danego roku operacyjnego. Według § 34 tegoż rozporządzenia przy ustalaniu dochodu z przedsiębiorstw, dla których są prowadzone księgi handlowe, przyjmuje się za podstawę zysk bilansowy wykazany w zamknięciu rocznym, przy czym do zysku tego dolicza się wydatki ustawowo nie potrącalne (art. 6, 8, 10 i 13) oraz wyłącza się przychody niepodlegające opodatkowaniu (art. 7), oczywiście z zachowaniem postanowień § 18 rozporządzenia. Dalej według tegoż § 34 przy szacowaniu należności i zobowiązań decydują postanowienia ustawy handlowej oraz zwyczaj kupiecki, a w granicach zakreślonych ustawą handlową lub zwyczajem kupieckim również własne uznanie płatnika z tym jednak, aby prawidła buchalterii były przestrzegane. Jak to już wyżej zaznaczono, w rozpoznawanej sprawie jest po za sporem, że zyski z tytułu różnic kursowych na należnościach i zobowiązaniach w walutach obcych zostały zarachowane w księgach handlowych obu firm i znalazły swój wyraz w zamknięciu rocznym rachunków. Jeżeli zatem na tej podstawie władza pozwana uznała, że zyski te po potrąceniu od nich straty z miarodajnego okresu stanowią dochód firm, podlegający opodatkowaniu u spólników — to Najwyższy Trybunał Administracyjny nie dopatrzył się w tym zarzucanej w skargach obrazy ustawy o podatku dochodowym. Fakt, iż skarżący w sprostowanym bilansie, przedłożonym w postępowaniu odwoławczym, zrównoważyli te zyski przez stworzenie w pasywach bilansu rachunku przejściowego różnic kursowych, musi pozostać bez wpływu na zajęte wyżej przez Najwyższy Trybunał Administracyjny stanowisko, skoro przedsiębiorstwa skarżących, jako jawne spółki handlowe, nie podpadają pod postanowienia powołanej w skargach ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o tymczasowym stosowaniu wyjątkowych zasad bilansowania poz. 226 Dz. Ust., w szczególności pod przepis art. 4 zwalniający zarachowane na specjalnym rachunku różnice kursowe od podatku dochodowego do czasu realizacji należności względnie zobowiązań w walutach obcych.

— — — — — — — — — — — —

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wy-

dział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym
udziela się do wiadomości.

Za Naczelnika Wydziału:
(—) *Kolanowski*,
Inspektor.

---

## 976.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 listopada 1936 r.

L. D. V. 24674/2/36

**w sprawie odpisań na zużycie w podatku dochodowym.**

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z szeregiem wątpliwości, nasuwających się przy ocenie prawidłowości odpisań na zużycie przy ustalaniu dochodu podatkowego, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

**I. Podmiot amortyzacji.**

Pod tym względem rozróżniać należy:

a) **Osoby prawne, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, a opodatkowane na zasadach art. 21 ustawy o podatku dochodowym,** którym nie przysługuje prawo do potrąceń z tytułu odpisów na zużycie, o ile odpisy te nie zostały wykazane w zatwierdzonym zamknięciu rachunkowym. Jedyny wyjątek od tej zasady ma miejsce — w myśl wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 19.XI. 1934 r. L. Rej. 10032/32, podanego przez Ministerstwo Skarbu do wiadomości reskryptem z dnia 26.I. 1935 r. L. D. V. 2047/2/35 w tym wypadku, gdy osoba prawna żąda potrącenia odpisań na zużycie od wartości przedmiotów majątkowych niewykazanych w bilansie zamknięcia miarodajnego roku operacyjnego, która to wartość, odpisana w latach ubiegłych na straty, została przez władze przy wymiarze podatku dochodowego za te lata zaliczona do inwestycji i włączona do dochodu podatkowego. Tego rodzaju pozabilansowe odpisania winny być przy ustalaniu dochodu podatkowego uwzględniane pod warunkiem szczegółowego wykazania wydatków zaliczonych w latach ubiegłych do inwestycji oraz wysokości żądanych potrąceń na zużycie.

b) **Pozostałych płatników podatku dochodowego,** którzy w każdym wypadku mają prawo żądać potrącenia odpisań na zużycie, bez względu na to, czy są obowiązani do prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych i czy odpisania na zużycie w księgach handlowych wykazali.

**II. Przedmiot amortyzacji.**

Stosownie do postanowień art. 6 ustawy o podatku dochodowym oraz § 14 rozporządzenia wykonawczego, amortyzacji podlegać mogą maszyny, budynki i wszelkiego rodzaju inwentarz martwy i urządzenia oraz nabyte odpłatnie prawa terminowe. Z przytoczonych przepisów wynika po nad to, że amortyzację traktować należy na jednym poziomie z kosztami uzyskania dochodu, albowiem nakład inwestycyjny w postaci np. nabycia maszyny w przedsiębiorstwie przemysłowym nie jest w istocie niczym innym, jak wyłożonym z góry kosztem uzyskania dochodu tych lat, na przestrzeni których nabyta maszyna jest w przedsiębiorstwie używana. Konsekwencją tej zasady jest, iż nie mogą podlegać odpisaniom z tytułu zużycia przedmioty dzierżawione, ponieważ koszty ich nabycia względnie wytworzenia nie obciążają dzierżawcy.

Przepis § 14 rozporządzenia wykonawczego stanowiący, iż odpisania powinny odpowiadać rzeczywistemu zmniejszeniu się wartości, jakiemu uległy budynki, maszyny oraz inwentarz martwy i urządzenia w okresie miarodajnym do wymiaru podatku — wyklucza po nad to dopuszczalność amortyzowania takich urządzeń, które, przy ponoszonych w miarę potrzeby nakładach, zapewniających im zdolność do użytku według przeznaczenia, nie tracą stopniowo na wartości i, teoretycznie, trwać mogą okres nieograniczony. Do tego rodzaju urządzeń zaliczone zostały przykładowo okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 15.IX. 1936 r. L. D. V. 23736/2/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 25, poz. 767) tory kolejowe. Oczywiście wyżej wspomniane nakłady podlegają zawsze potrąceniu z przychodów, o ile poniesione zostały celem utrzymania wartości i sprawności urządzenia na poziomie dotychczasowym; natomiast nakłady nadające urządzeniu większą wartość lub sprawność stanowią pozycję doliczalną zgodnie z przepisem art. 8 pkt 1 ustawy. Np. w razie wymiany szyn kolejowych na nowe cięższego typu, umożliwiające przelot cięższych pociągów, podlega opodatkowaniu różnica pomiędzy wartością szyn nowych a wartością szyn wycofanych z użycia.

**III. Wartość, będąca podstawą amortyzacji.**

1) Zasadniczo podstawę amortyzacji stanowi cena nabycia lub koszt wytworzenia amortyzowanego przedmiotu. Gdy nabycie występuje drogą spadkobrania, obliczać należy odpisania na zużycie od szacunku, przyjętego za podstawę wymiaru podatku spadkowego. Przy nabyciu drogą kupna do ceny nabycia dolicza się koszty transportu, cła itp. koszty, związane z wejściem w posiadanie.

2) Jeżeli cena nabycia, poniesiona przez obecnego właściciela, wyrażona jest w walutach b. państw zaborczych lub w markach pol-

skich, a data nabycia jest wiadoma, należy zapłaconą cenę kupna przeliczyć na złote według relacji miarodajnej dla przerachowania zobowiązań prywatno-prawnych, a podanej w § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 42 poz. 441).

3) W wypadkach, w których cena nabycia, ustalona zgodnie z zasadami przytoczonymi w ust. 1) i 2), obejmuje zespół przedmiotów majątkowych, podlegających różnym stawkom amortyzacyjnym bądź nawet zupełnie nie podlegających amortyzacji (np. nabyto za cenę łączną majątek ziemski z budynkami, maszynami i inwentarzem, lub dom wraz z placem) — wartość poszczególnych rodzajów przedmiotów (maszyny, budynki drewniane i murowane, grunty) ustalić należy przez biegłych w granicach łącznej ceny kupna.

4) Jeżeli podstawa amortyzacji nie da się w myśl zasad powyższych ustalić, wówczas należy ją określić posiłkując się wartością ubezpieczenia od ognia (z dodatkiem — przy budynkach — 10% na fundamenty), a w ostatecznym dopiero razie — przez biegłych, którzy winni ustalić wartość danego przedmiotu majątkowego na podstawie danych z okresu jego nabycia lub wytworzenia. Przy ustalaniu wartości budynków na podstawie wartości ubezpieczenia od ognia należy się posiłkować pierwszym oszacowaniem po wybudowaniu, a jeżeli chodzi o budynki będące w posiadaniu obecnego właściciela w okresie przed wprowadzeniem złotego, oszacowaniem miarodajnym do ubezpieczenia w roku 1924. Na podstawie wartości ubezpieczenia z roku 1924 przyjmować należy do amortyzacji budynki również wtedy, gdy wartość ich, obliczona w sposób przytoczony pod pkt 2), jest niższa od tego szacunku.

5) U osób prawnych, prowadzących prawidłowe księgi handlowe, oblicza się wysokość odpisań na amortyzację od ceny nabycia lub kosztów wytworzenia z uwzględnieniem ponadto szacunku wynikającego z bilansu otwarcia w złotych (rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25.VI. 1924 roku Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 542 oraz rozp. wykonawczego z dnia 1.VII. 1924 r. Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 612) oraz z bilansu na 1.VII. 1928 r., sporządzonego na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22.III. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 352).

## IV. Roczna norma odpisu i dopuszczalny okres trwania amortyzacji.

Wysokość rocznego odpisania winna odpowiadać rzeczywistemu zużyciu w danym roku, wyrażającemu ubytek wartości amortyzowanego przedmiotu, spowodowany jego używaniem według przenaczenia lub nawet bezczynnością, o ile wskutek bezczynności przedmiot podlega zniszczeniu.

Wysokość rocznych norm zużycia, które władze skarbowe przyjmować winny bez przeprowadzania dalszych dochodzeń, zawierają przepisy § 14 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o podatku dochodowym. Odpisania obliczonego według tych norm nie należy kwestionować nawet wtedy, gdy amortyzowany przedmiot nie był czynny w przesiębiorstwie w ciągu całego roku, np. maszynę zakupiono i uruchomiono w połowie roku. O ile jednak płatnik żąda wyższych potrąceń na amartyzację, wówczas należy wysokość rzeczywistego zużycia ustalić przez biegłych, którzy, przyjmując pod uwagę całokształt okoliczności świadczących o stopniu zużycia w danym roku, ustalają na tej podstawie teoretyczny okres używalności. Dzieląc wartość przedmiotu przez ilość lat tego okresu, otrzymujemy wysokość odpisu na dany rok.

Np. przedsiębiorstwo czynne było w roku 1935 w ciągu 16 godzin na dobę. Biegły, powołany do określenia stopnia zużycia maszyn, orzeka, że gdyby maszyny te stale pracowały przez 16 godzin w ciągu doby, wówczas zużyłyby się w okresie 7 lat od daty nabycia. Dzieląc wartość maszyn, np. 70.000 zł. przez 7, otrzymujemy dopuszczalny odpis nie na rok 1935 w wysokości zł 10.000.

Gdy suma odpisań w latach ubiegłych osiągnie wysokość równą kwocie będącej podstawą amortyzacji, prawo do odpisań wygasa, nawet gdy dany przedmiot nie został wycofany z użycia.

Ministerstwo Skarbu poleca również, by władze skarbowe nie kwestionowały odpisań na amortyzację dokonywanych do dnia 31 grudnia 1940 r. z tego powodu, że w latach ubiegłych odpisania były bądź nierównomierne, bądź też nawet wcale nie były dokonywane.

## V. Księgowanie amortyzacji.

1) Z punktu widzenia podatkowego jest rzeczą obojętną, czy płatnik uwidacznia w księgach odpisania na zużycie przez tworzenie w pasywach bilansu funduszu amortyzacyjnego, nie zmniejszając pierwotnej wartości przedmiotów wykazanej w aktywach, czy też odpisuje amortyzację bezpośrednio z wartości amortyzowanych obiektów. Należy jednak mieć na uwadze, że przy drugim sposobie księgowania amortyzacji podstawą do ustalenia wysokości odpisu przez zastosowanie procentowych potrąceń jest zawsze jedna i ta sama wartość pierwotna, a nie wartość każdocześnie wykazana w bilansie otwarcia.

2) Obliczając wysokość straty lub zysku na skutek wycofania lub sprzedaży armortyzowanego przedmiotu, należy, przyjmując cenę jego nabycia jako pozycję rozchodową, uwzględnić jednocześnie sumę dotychczasowych odpisań jako pozycję przychodową.

### VI. Uwagi dotyczące osób prawnych.

Jak już wspomniano w ust. IV zarządzenia niniejszego, prawo do odpisań wygasa, gdy łączna suma odpisań osiągnie wysokość równą kwocie będącej podstawą amortyzacji, nawet gdy dany przedmiot jest nadal w przedsiębiorstwie używany.

Zasadę tę należy brać w szczególności pod uwagę przy wymiarze podatku dochodowego dla osób prawnych, które bardzo często obliczają odpisy na amortyzację od globalnej sumy wartości bilansowej maszyn, urządzeń itp., nie uwzględniając zupełnie stopnia dotychczasowego zamortyzowania poszczególnych przedmiotów, względnie grup przedmiotów, pochodzących z tego samego okresu operacyjnego. Przy takim sposobie postępowania zdarzyć się może, iż za podstawę amortyzacji przyjęta została wartość przedmiotów już całkowicie zamortyzowanych. Ma to miejsce w szczególności o ile chodzi o maszyny, amortyzowane z reguły w okresie lat dziesięciu. Ponieważ od chwili sporządzenia złotowych bilansów otwarcia okres dziesięcioletni już upłynął, przeto ustalenie właściwe podstawy do obliczania odpisań na amortyzację maszyn, posiada z punktu widzenia dokładnego oszacowania dochodu podatkowego, znaczenie istotne. Dlatego też władze wymiarowe winny, w oparciu o postanowienie art. 71 oraz art. 83 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134) żądać sporządzania i przedstawiania **wykazów, zawierających wartość majątku według bilansu otwarcia w złotych (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25.VI. 1924 r. — Dz. U. R. P. Nr 55 ,poz 542) z podziałem na grupy, podlegające różnym stawkom amortyzacyjnym (maszyny, budynki itp.) oraz przybytki i ubytki po bilansie otwarcia w złotych za każdy rok oddzielnie, jak również dokonane odpisy na amortyzację za poszczególne lata w każdej grupie.**

Powyżej przytoczone zasady ustalania dopuszczalnej wysokości odpisań na zużycie stosować winny władze skarbowe również wtedy, gdy przedstawione na uzasadnienie prawidłowości amortyzacji tabele amortyzacyjne nie odpowiadają wymogom wynikającym z niniejszego zarządzenia.

### VII. Uwagi końcowe.

Wreszcie Ministerstwo Skarbu poleca nie kwestionować podstawy amortyzacji, która była uwzględniona dotychczas przy stosowaniu odpisań na zużycie już dokonanych, jeżeli wysokość tej podstawy nie odbiega w sposób zbyt rażący od zasad ustalonych w okólniku niniejszym.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

## 977.

## OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ

## Nr 42

z dnia 19 listopada 1936 r.

### w sprawie przemysłu filmowego.

I. Komisja Dewizowa udziela — aż do odwołania — Radzie Naczelnej Przemysłu Filmowego w Polsce z siedzibą w Warszawie, generalnego zezwolenia na rozdział kontyngentów dewiz, przyznawanych co miesiąc przez Komisję Dewizową na regulowanie należności za następujące towary włącznie z kosztami przesyłki, ubezpieczenia i spedycji, jeżeli te koszty powstały za granicą, tudzież wszelkimi innymi kosztami ubocznymi, jak np. odsetki zwłoki, dyskonta itp.:

1) importowane do Polski filmy zagraniczne i materiały reklamowe do tych filmów, bez względu na to, czy film został nabyty za cenę ściśle ustaloną, czy też zapłata następuje z tytułu eksploatacji danego filmu w Polsce, tudzież na poczet należności za zamówioną za granicą produkcję filmów, których przywóz nastąpi po wyprodukowaniu;

2) surowce filmowe (nienaświetlone wstęgi kinematograficzne);

3) przybory, mające ścisły związek z wyświetlaniem i produkcją filmów; jeżeli całkowite zobowiązanie z tytułu dostawy takich przyborów w poszczególnym przypadku przekracza sumę zł 3.000 lub jej równowartość, Rada Naczelna powinna przed przydziałem dewiz uzyskać specjalne zezwolenie Komisji Dewizowej, na które powoła się w zaświadczeniu dewizowym.

II. W związku z powyższym zezwala się Oddziałom Banku Polskiego i bankom dewizowym na dokonywanie przekazów za granicę, przyjmowanie wpłat na rachunki zagraniczne wolne i wysyłkę weksli z promesą na transfer w terminie płatności, tj. z adnotacją wg okólnika Nr 26 (ust. II a) lub b)), na zapłatę należności z wyżej pod 1) do 3) podanych tytułów, i to na podstawie wniosków zainteresowanych firm i zaświadczeń dewizowych, wydawanych przez wyżej wymienioną Radę Naczelną, bez każdorazowego zezwolenia Komisji Dewizowej, w kwocie i terminie, na jakie zaświadczenie opiewa.

Z chwilą otrzymania niniejszego okólnika Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe nie mają prawa załatwiania we własnym zakresie, bez zaświadczenia Rady Naczelnej, wniosków o zezwolenie na zapłatę w jakiejkolwiek formie należności z powyższych tytułów bez względu na sumę.

III. Rada Naczelna Przemysłu Filmowego jest odpowiedzialna za stwierdzenie zgodności przedstawionych przez wnioskodawcę doku-

mentów z jego książkami, umowami i faktycznym stanem rzeczy i może wydać zaświadczenie dewizowe dopiero po stwierdzeniu tej zgodności.

Powyższe nie zwalnia banków dewizowych od obowiązku żądania od wnioskodawcy przedstawienia wszystkich oryginalnych dokumentów wymaganych przy przekazywaniu za granicę należności za importowane towary i badania tych dokumentów. Jeżeli zapłata za eksploatację filmów w myśl umowy obliczana jest procentowo od dochodu, to do wniosku zamiast faktury winna być załączona umowa oraz wyciąg z ksiąg, wykazujący konto danego filmu i rozliczenie dochodu. W razie przekazów na poczet zamówionej za granicą produkcji filmu, firma przekazująca przedłożyć winna bankowi umowę oraz złożyć zobowiązanie bądź to dodatkowego przedłożenia w oznaczonym terminie pozwolenia przywozu, faktury i kwitu celnego, bądź też odsprzedania bankowi z powrotem przekazanych za granicę dewiz. Z dokumentami postąpić należy w myśl ogólnych przepisów okólnika Nr 14 z dnia 21.VIII. 1936 r.

Jeśli wnioskodawca z powodów od niego niezależnych nie może chwilowo przedstawić jednego lub więcej z wymaganych normalnie dokumentów, bank dewizowy może przyjąć od klienta pisemne zobowiązanie dostarczenia tych dokumentów w terminie późniejszym oznaczonym w zobowiązaniu, jednak tylko w takim przypadku, gdy Rada Naczelna w wydanym przez nią zaświadczeniu stwierdzi, iż brak tych dokumentów w chwili przydziału jest usprawiedliwiony.

IV. Rada Naczelna prześle bankom dewizowym wzory podpisów osób, upoważnionych do wystawiania zaświadczeń dewizowych, które powinny być podpisane przez 2 osoby. Wzór Nr 1 (koloru białego) służyć będzie na poparcie wniosków A i B, wzór Nr 2 (koloru żółtego) na poparcie wniosków E. Oryginał zaświadczenia dewizowego bank dewizowy w każdym wypadku przechowa — również w razie wykorzystania go w ratach w okresie jego ważności, odnotowując na zaświadczeniu datę i sumę wykorzystaną.

V. Opłatę manipulacyjną od wykonanych na zasadzie niniejszego okólnika przekazów będą pobierać banki dewizowe i wpłacać według przepisów okólnika Nr 20.

VI. Banki dewizowe, które dokonywać będą przekazów na zasadzie niniejszego upoważnienia, obowiązane są przekazy te wykazywać w sprawozdaniach miesięcznych o sprzedaży pieniędzy zagranicznych i dewiz (okólnik Nr 1 i uzupełnienia z dn. 5.X. 1936 r.) w rubryce 4 b.

VII. Przekazy do krajów, z którymi obrót pieniężny uregulowany został specjalnymi przepisami, mogą być wykonywane przez banki dewizowe tylko w drodze przewidzianej tymi przepisami (np. rejestracja w Zahanie przekazów do Francji); jednak że i w takich wypadkach wymagane jest zaświadczenie dewizowe Rady Naczelnej.

Przy sprowadzaniu filmów i wyżej wspomnianych towarów z krajów, do których zapłata może nastąpić tylko za pośrednictwem Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego, zaświadczenie dewizowe Rady Naczelnej musi być złożone Polskiemu Towarzystwu Handlu Komepensacyjnego przed wydaniem świadectwa rozrachunkowego lub bankowi przed przyjęciem wpłaty na rachunek Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego lub wierzyciela zagranicznego.

*Komisja Dewizowa.*

**Wzór Nr 1 do okólnika Nr 42 Kom. Dew.**
zaświadczenia dewizowego.

Rada Naczelna Przemysłu
Filmowego w Polsce
L. rejestru dewizowego . . . .

Warszawa, dnia . . . . . .
ul. Widok 22 m. 6,
tel. 236-39, 249-26.

Do (Banku) . . . . . . .

Zaświadczenie dewizowe Nr . . . . .

Na podstawie okólnika Komisji Dewizowej Nr 42 z dnia 19 listopada 1936 r. stwierdzamy, niniejszym, że firmie . . . . . . . . .
w . . . . . ul. . . . . . Nr . . . .
tel. . . . . przysługuje prawo nabycia i przekazania pod adresem . . . . . . .
kwoty . . . . . . . . w wolnej dewizie*) — w ramach przepisów clearingowych dotyczących kraju*) . . . . . . . . . . wpłaty na rachunek zagraniczny wolny — za
1) film . . . . . . . . . . . .
2) materiał reklamowy . . . . . . .
3) przybory do wyświetlania i produkcji filmów . . . . . . . . . . . . .
4) nienaświetlone wstęgi kinematograficzne . . . . . . . . . . . . . .

Rada Naczelna Przemysłu Filmowego w Polsce stwierdza, że firma winna przedstawić bankowi dewizowemu następujące dokumenty . . . . . . . . . . . . .
oraz, że dokumenty te zgodne są z książkami firmy, umowami i faktycznym stanem rzeczy.

Rada Naczelna Przemysłu Filmowego w Polsce stwierdza, że petent nie może obecnie przedstawić następujących dokumentów . . . . . . . . . . . . . .
i przedkłada zobowiązanie dostarczenia tych dokumentów bankowi w terminie . . . . . . . . . . . . . . . . .

Niniejsze zaświadczenie nie może być odstąpione i jest ważne na przeciąg miesiąca od daty dzisiejszej.

Uwagi . . . . . . . . . . . . . .

*) niepotrzebne skreślić (pieczątka)
podpisy

**Wzór Nr 2**
zaświadczenia dewizowego.

Rada Naczelna Przemysłu
Filmowego w Polsce
L. rejestru dewizowego . . . . .

Warszawa, dnia . . . . . .
ul. Widok 22 m. 6,
tel. 236-39, 249-26.

Do (Banku) . . . . . . .

Zaświadczenie dewizowe Nr . . . . .

Na podstawie okólnika Komisji Dewizowej Nr 42 z dnia 19 listopada 1936 r. stwierdzamy, niniejszym, że firmie . . . . . . . . . . w . . . . ul. . . . . . Nr . . . tel. . . . . przysługuje prawo otrzymania promesy dewizowej na akcept płatny . . . . . . . . 193 . . . r. oraz prawo nabycia i przekazania za granicę na termin powyższy zagranicznych środków płatniczych do wysokości . . . . . . (słownie . . . . . . . . . . . . . )w wolnej dewizie*) — w ramach przepisów clearingowych, dotyczących kraju*) . . . . . . — wpłaty na rachunek zagraniczny wolny*) za:

1) film . . . . . . . . . . . . .
2) materiał reklamowy . . . . . . .
3) przybory do wyświetlania i produkcji filmów . . . . . . . . . . . .
4) nienaświetlone wstęgi kinematograficzne . . . . . . . . . . . . . . .

Rada Naczelna Przemysłu Filmowego w Polsce stwierdza, że firma winna przedstawić bankowi dewizowemu następujące dokumenty: . . . . . . . . . . . . . .
oraz, że dokumenty te zgodne są z książkami firmy, umowami i faktycznym stanem rzeczy.

Rada Naczelna Przemysłu Filmowego w Polsce stwierdza, że petent nie może obecnie przedstawić następujących dokumentów . . . . . . . . . . . . . . .
i przedkłada zobowiązanie dostarczenia tych dokumentów bankowi w terminie . . . . . . . . . . . . . . . .

Niniejsze zaświadczenie nie może być odstąpione i jest ważne na przeciąg miesiąca od daty dzisiejszej.

Przekaz może być wykonany nie wcześniej niż 5 dni przed terminem płatności zobowiązania, a nie później niż 10 dni po tym terminie.

Uwagi . . . . . . . . . . . .

*) niepotrzebne skreślić (pieczątka) podpisy

---

## OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 23 listopada 1936 r.

**o zmianie okólnika Nr 23 z dnia 21 lipca 1936 r. w sprawie przekazywania należności za importowaną wełnę surową i czesaną (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 20, poz. 638).**

Komisja Dewizowa podaje do wiadomości, w myśl powziętej uchwały z dnia 20 listopada 1936 r., że udzieliła — aż do odwołania—Konwencji Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce (siedziba w Łodzi) generalnego zezwolenia na dokonywanie między członków Konwencji oraz firmy, włączone zarządzeniem Ministerstwa Przemysłu i Handlu do kontyngentu grupowego surowcowego Konwencji, podziału kontyngentu dewizowego, przyznawanego co miesiąc na uregulowanie należności za wełnę surową i czesaną, importowaną z za granicy na potrzeby rynku wewnętrznego, oraz na pokrycie zagranicznych kosztów ekspedycji, ubezpieczenia i transportu tych surowców, tudzież wszelkich innych kosztów ubocznych, jak np.: odsetki zwłoki, dyskonto itp.

W związku z tym — na pokrycie zobowiązań z powyższych tytułów — banki dewizowe i Oddziały Banku Polskiego upoważnione są bez każdorazowego osobnego zezwolenia Komisji Dewizowej:

1) do sprzedaży i dokonywania przekazów za granicę oraz przyjmowania wpłat na rachunki zagraniczne wolne na podstawie zaświadczeń dewizowych (wzór Nr 1), wydawanych przez wyżej wspomnianą Konwencję;

2) do wysyłania za granicę weksli z adnotacją e) wg okólnika Nr 26, ustęp II, na podstawie zaświadczeń Konwencji (wzór Nr 2)

i to w kwocie, na jaką opiewa dane zaświadczenie.

Zaświadczenia mogą być wykorzystane tylko do terminów w nich oznaczonych, które nie mogą być dłuższe niż 15-o dniowe i nie mogą służyć do wykonania kilku przekazów w różnych terminach.

**Postanowienie niniejsze nie zwalnia jednak banków dewizowych i Oddziałów Banku Polskiego od obowiązku żądania od poszczególnych firm przedstawiania dokumentów, wymaganych przy przekazywaniu za granicę należności z tytułu importowanych towarów, i badania tych dokumentów.**

Przydział zagranicznych środków płatniczych dla przedsiębiorstw nie korzystających z kontyngentu grupowego surowcowego Konwencji Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce dokonywany będzie — bez względu na sumę— przez Komisję Dewizową na podstawie indywidualnych wniosków, składanych za pośrednictwem banków dewizowych lub Oddziałów Banku Polskiego.

Wobec powyższego banki dewizowe i Oddziały Banku Polskiego mają prawo decydowania wniosków o zezwolenie na zapłatę należno-

ści z powyższych tytułów tylko wówczas, jeżeli do wniosku załączone jest zaświadczenie dewizowe Konwencji; we wszystkich innych przypadkach — bez względu na sumę — decyzja przysługuje wyłącznie Komisji Dewizowej, nawet wówczas, gdy kwota przekazu z tytułu należności za towar nie przekracza sumy zł 3.000, a z tytułu kosztów importu — zł 1.000.

Po nad to Komisja Dewizowa zastrzega sobie wyłączne prawo decydowania wszystkich wniosków bez względu na kwotę z tytułu należności za importowaną przędzę wełnianą i kosztów z tym importem związanych.

Niezwłocznie po wykonaniu każdego przekazu na podstawie zaświadczenia dewizowego Konwencji banki dewizowe obowiązane są wydać wnioskodawcy dokładne obliczenie należności pobranej za sprzedaną i przekazaną za granicę walutę obcą (bez wliczenia do niej kosztów i prowizji) z podaniem numeru zaświadczenia dewizowego Konwencji.

Zapłata zobowiązań wobec krajów, z którymi obrót pieniężny uregulowany został specjalnymi przepisami, nastąpić może jedynie w sposób tymi przepisami przewidziany (umowy rozrachunkowe, układy płatnicze, Szwajcaria itp.).

Od wykonanych na podstawie niniejszego okólnika przekazów banki dewizowe i Oddziały Banku Polskiego nie będą pobierały opłat, ustalonych okólnikiem Komisji Dewizowej Nr 20 z dnia 3 lipca 1936 r., ponieważ opłaty te uiszczać będzie bezpośrednio Konwencja Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce.

Powyższe przepisy wchodzą w życie z dniem 1 grudnia r. b.; równocześnie przestaje obowiązywać okólnik Komisji Dewizowej Nr 23 z dnia 21.VII. 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 20, poz. 638) oraz dotyczące tego okólnika sprostowania, zawarte w ust. d) okólnika z dn. 11.VIII. 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 23, poz. 723, 870).

*Komisja Dewizowa.*

Poniżej podaje się wzory zaświadczeń dewizowych Konwencji Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce.

**Wzór Nr 1.**

KONWENCJA PRZĘDZALŃ
WEŁNY CZESANKOWEJ
W POLSCE

Łódź, dnia . . . . . .

Zaświadczenie dewizowe Nr . . . .

Na podstawie pisma Komisji Dewizowej z dnia 21 lipca 1936 r. i okólnika Nr 23 z dnia 23 listopada 1936 r. Konwencja Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce stwierdza niniejszym, że firmie . . . . . . . . . . korzystającej z kontyngentu grupowego surowcowego Konwencji przysługuje prawo jednorazowego nabycia i przekazania za granicę za pośrednictwem banku dewizowego na uregulowanie należności za zakupioną za granicą wełnę surową / czesaną (niepotrzebne skreślić) **zagranicznych środków płatniczych do wysokości kwoty** . . . . .
(słownie: . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . .)
—wpłaty na rachunek zagraniczny wolny sumy . . . . . . . . . .
(słownie: . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . .)

Zaświadczenie niniejsze nie może być odstąpione i nie zwalnia od obowiązku przedłożenia bankowi dewizowemu dokumentów, wymaganych przez przepisy dewizowe.

Zaświadczenie jest ważne 15 dni od daty wystawienia.

**Wzór Nr 2.**

KONWENCJA PRZĘDZALŃ
WEŁNY CZESANKOWEJ
W POLSCE

Łódź, dnia . . . . . .

Zaświadczenie dewizowe Nr . . . .

Na podstawie pisma Komisji Dewizowej z dnia 21 lipca 1936 r. i okólnika Nr 23 z dnia 23 listopada 1936 r. Konwencja Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce stwierdza niniejszym, że firmie . . . . . . . . . . korzystającej z kontyngentu grupowego surowcowego Konwencji przysługuje prawo wysłania z adnotacją e) według okólnika Nr 26, ust. II, pod adresem:
. . . . . . . . . . . . . .
na uregulowanie należności za zakupioną za granicą wełnę surową / czesaną (niepotrzebne skreślić)
akceptów na sumę . . . . . . . . .
(słownie: . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . .)
płatnych . . . . . . . . . .

Zaświadczenie niniejsze nie może być odstąpione i nie zwalnia od obowiązku przedłożenia bankowi dewizowemu dokumentów, wymaganych przez przepisy dewizowe.

Zaświadczenie jest ważne 15 dni od daty wystawienia.

Uwagi:

1. Okólnik Nr 23 z dnia 21 lipca 1936 r. przestaje obowiązywać 30.XI. 1936 r.

2. W okólniku Nr 38 z dnia 29.X. 1936 r. na str. 2 w intytulacji ustępu **„Wykaz zezwoleń na wysłanie i wywóz posiadanych środków płatniczych"** należy skreślić słowa „(form. D)", gdyż wykazy te obejmować powinny środki płatnicze i walory, na których wysłanie lub wywóz banki dewizowe udzieliły we własnym zakresie zezwolenia, bez względu na to, na jakim formularzu wniosek złożono.

## 978.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 listopada 1936 r.

L. D. V. 44684/4/36

**w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1937.**

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) Ministerstwo Skarbu zarządza następujące ulgi przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1937:

I. **Z urzędu** (bez obowiązku składania indywidualnych podań) **zezwala się na prowadzenie:**

1) **na podstawie półrocznego** (za cenę półrocznego) **świadectwa przemysłowego kategorii pierwszej** przedsiębiorstw handlowych:

a) **przedsiębiorstw gastronomicznych,** wymienionych w cz. II. lit. A. rozdział VII kategoria pierwsza taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, o ile wysokość ustalonych za rok 1935 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 300.000 złotych;

b) **przedsiębiorstw kinematograficznych,** wymienionych w cz. II. lit. A. rozdział XVI kategoria pierwsza taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1935 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 200.000 złotych;

c) przedsiębiorstw **skupu zawodowego** jaj kurzych oraz pierza i puchu w celach eksportowych przy sumie skupu ponad 500.000 złotych do 1,000.000 złotych pod warunkiem prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych;

2) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii drugiej przesiębiorstw handlowych:**

a) **hurtowni wyrobów monopolu spirytusowego, tytoniowego i solnego,** utrzymujących oddziały (filie),

b) **przedsiębiorstw kinematograficznych,** wymienionych w cz. II. lit. A. rozdział XVI kategoria pierwsza taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1935 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 100.000 złotych;

c) **przedsiębiorstw gastronomicznych,** wymienionych w cz. II. lit. A. rozdział VII kategoria pierwsza taryfy, o ile zatrudniać będą najwyżej do 25 osób, licząc w tym właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących.

3) **na podstawie półrocznego** (za cenę półrocznego) **świadectwa przemysłowego kategorii drugiej przedsiębiorstw handlowych:**

a) **aptek,** wymienionych w cz. II. lit. A. rozdział XIV kategoria druga taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1935 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 50.000 złotych,

b) **przedsiębiorstw kinematograficznych,** wymienionych w cz. II. lit. A. rozdział XVI kategoria druga taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1935 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 50.000 złotych,

c) **hurtowni wyrobów monopolu solnego,** zarówno utrzymujących oddziały (filie), jak i nie utrzymujących oddziałów (filii), o ile wysokość obrotów za rok 1936 nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 7.200 złotych,

d) **biur pośrednictwa handlowego** (cz. II. lit. A. rozdział VI kategoria druga p. 4 taryfy), o ile wysokość ustalonych za rok 1935 obrotów (prowizji) nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 7.200 złotych,

e) **biur wynajmu filmów kinematograficznych,** o ile wysokość ustalonych za rok 1935 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 50.000 złotych,

4) **na podstawie półrocznego** (za cenę półrocznego) **świadectwa przemysłowego kategorii II b zajęć przemysłowych:**

**zajęć przemysłowych pośrednictwa handlowego,** wymienionych w cz. II. lit. D. kategoria II b taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1935 obrotów (prowizji) nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 5.000 złotych;

5) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii trzeciej przedsiębiorstw handlowych:**

a) **przedsiębiorstw handlu towarowego,** wymienionych w cz. II. lit. A. rozdział I kategoria druga taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1935 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 50.000 złotych,

b) **przedsiębiorstw handlu towarowego,** wprowadzających w ciągu 1937 roku sprzedaż wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku wyłącznie konsumentom oraz nowopowstających w 1937 roku, które prowadzić będą, między innymi, również sprzedaż wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku wyłącznie konsumentom, o ile przedsiębiorstwa te odpowiadają warunkom, określonym w cz. II. lit. A. rozdział I, kategoria trzecia taryfy lub wymienionym w cz. I. p. 5 lit. a) niniejszego okólnika, a jedynie fakt prowadzenia sprzedaży wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku stanowił by o zaliczeniu danego przedsiębiorstwa do kategorii drugiej świadectwa przemysłowego (cz. II. lit. A. rozdział I, kategoria druga, punkt 2 lit. k.) taryfy),

c) **przedsiębiorstw gastronomicznych,** wymienionych w cz. II. lit. A. rozdział VII kategoria druga taryfy, o ile wysokość ustalonych na rok 1935 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 25.000 złotych,

d) **przedsiębiorstw gastronomicznych**, wymienonych w cz. II. lit. A. rozdział VII kategoria druga taryfy, o ile zakłady te bez wyszynku trunków zatrudniać będą najwyżej do 12 osób, licząc w tym właściciela i członków jego rodziny w tych zakładach pracujących,

e) **przedsiębiorstw gastronomicznych**, wymienionych w cz. II lit. A. rozdział VII kategoria druga taryfy, o ile przedsiębiorstwa te prowadzą sprzedaż następujących trunków pochodzenia krajowego: piwa, miodu, moszczu i wina owocowego oraz o ile zatrudniają od 4 do 12 osób, licząc w tym właściciela i członków jego rodziny, zatrudnionych w tych przedsiębiorstwach,

A) **oddziałów (filii) hurtowni wyrobów monopolu spirytusowego, tytoniowego i solnego**, uruchamianych przez hurtowników, działających na mocy umów z dyrekcjami właściwych monopolów, o ile oddziały (filie) te będą uruchamiane w obrębie rejonu, należącego w myśl umowy hurtownika i prowadzone na koszt hurtownika we własnej jego administracji,

g) **przedsiębiorstw przewozowych**, utrzymujących najwyżej dwa samochody ciężarowe,

h) **przedsiębiorstw autobusów**, utrzymujących najwyżej dwa autobusy,

i) **księgarni**, wymienionych w cz. II. lit. A. rozdział XII, kategoria druga taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1935 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 50.000 złotych;

6) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii czwartej przedsiębiorstw handlowych:**

a) **przedsiębiorstw**, wymienionych w części II lit. A. taryfy, rozdziały:

I kategoria trzecia (handel towarowy),
VIII (sale bilardowe),
X kategoria trzecia (hotele, pokoje umeblowane, zajazdy i gospody),
XI kategoria trzecia (pensjonaty i pokoje umeblowane ze stołowaniem),
XII kategoria trzecia (księgarnie),
XIII kategoria trzecia (zakłady lecznicze),
XVI kategoria trzecia (przedsiębiorstwa kinematograficzne),
XVII kategoria trzecia (przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, ogródki i sale ze scenami),
XIX (wrotniska i ślizgawki),
XXI kategoria trzecia (wydawnictwa utworów drukowanych),

o ile wysokość ustalonych za rok 1935 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 15.000 złotych,

b) **przedsiębiorstw z wyłączną drobną sprzedażą** (tylko konsumentom) **wyrobów monopolu tytoniowego**, powstających w 1937 roku w gminach wiejskich, w których dotychczas nie było żadnego punktu sprzedaży tych wyrobów, do korzystania z wymienionej ulgi nie stoi na przeszkodzie fakt prowadzenia jednocześnie ze sprzedażą wyrobów monopolu tytoniowego sprzedaży artykułów niezbędnych do palenia (bibułek, gilz itp.), względnie ubocznej sprzedaży znaczków pocztowych i stemplowych, blankietów wekslowych, losów loterii państwowej, kart do gry oraz przyborów do palenia i zapalania.

c) **przedsiębiorstw handlu towarowego**, wprowadzających w ciągu 1937 roku sprzedaż wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku wyłącznie konsumentom oraz nowopowstających w 1937 roku, które prowadzić będą między innymi, również sprzedaż wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku wyłącznie konsumentom, o ile przedsiębiorstwa te odpowiadają warunkom, określonym w cz. II. lit. A. rozdział I, kategoria czwarta taryfy lub wymienionym w cz. I p. 6 lit. a) niniejszego okólnika, a jedynie fakt prowadzenia sprzedaży wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku stanowił by o zaliczeniu danego przedsiębiorstwa do kategorii drugiej świadectwa przemysłowego (cz. II. lit. A. rozdział I, kategoria druga, punkt 2 lit. k. taryfy),

d) **przedsiębiorstw gastronomicznych**, wymienionych w cz. II. lit. A. rozdział VII kategoria druga taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1935 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 5.000 złotych,

e) **presiębiorstw gastronomicznych**, wymienionych w cz. II. lit. A. rozdział VII kategoria druga taryfy, o ile przedsiębiorstwa te prowadzą sprzedaż następujących trunków pochodzenia krajowego: piwa, miodu, moszczu i wina owocowego oraz o ile ilość zatrudnionych pracowników nie przekracza 3 osób, licząc w tym właściciela i członków jego rodziny, zatrudnionych w tych przedsiębiorstwach;

7) **na podstawie półrocznego** (za cenę półrocznego) **świadectwa przemysłowego kategorii czwartej przedsiębiorstw handlowych:**

a) przedsiębiorstw, wymienionych w części II. lit. A. taryfy, rozdziały:

I kategoria trzecia i czwarta (handel towarowy),
VIII (sale bilardowe),
IX (zakłady dla sprzedaży napojów chłodzących),
X kategoria trzecia i czwarta (hotele, pokoje umeblowane, zajazdy, gospody i domy noclegowe),
XI kategoria trzecia (pensjonaty i pokoje umeblowane ze stołowaniem),
XII kategoria trzecia (księgarnie),
XIII kategoria trzecia (zakłady lecznicze),
XVI kategoria trzecia (presiębiorstwa kinematograficzne),
XVII kategoria trzecia (przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, ogródki i sale ze scenami),
XIX (wrotniska i ślizgawki),
XX (magle i maszyny do czesania wełny),
XXI kategoria trzecia (wydawnictwa utworów drukowanych),

o ile wysokość ustalonych za rok 1936 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 5.000 złotych,

b) **z ważnością do 6-ciu miesięcy od wydania świadectwa — pensjonatów, utrzymywanych przez właścicieli gospodarstw rolnych** w swoich gospodarstwach, po za obrębem gmin miejskich oraz miejscowości klimatycznych i leczniczych, o ile ilość wynajmowanych pokojów nie przekracza liczby 12 (dwunastu): wspomniane pesjonaty zwalnia się nad to od obowiązku opłacania podatku przemysłowego od obrotu za rok 1937;

8) **na podstawie jednego świadectwa przemysłowego,** nabytego dla księgarni:

a) **księgarni** wraz z uboczną sprzedażą materiałów piśmiennych, o ile łączny obrót tych przedsiębiorstw za rok 1935 nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 50.000 zł i

b) **wypożyczalni książek,** mieszczących się w jednym lokalu z księgarnią i należących do tego samego właściciela; do osób zatrudnionych w księgarni należy w tym przypadku zaliczać również osoby zatrudnione w wypożyczalni, a za obrót, stanowiący podstawę do ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych, przyjmować obrót łączny z księgarni i z wypożyczalni;

9) **bez obowiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych:**

a) **drobnej sprzedaży wyrobów tytoniowych w przedsiębiorstwach handlowych** (cz. II. lit. A. taryfy), o ile sprzedaż odbywa się w jednym i tym samym lokalu,

b) **skupu butelek po wyrobach państwowego monopolu spirytusowego** przez przedsiębiostrwa detalicznej sprzedaży tych wyrobów,

c) **ubocznej sprzedaży krajowych pism periodycznych** przez przedsiębiorstwa wymienione w części II lit. A. taryfy, rozdziały:

I (handel towarowy),
VII (przedsiębiorstwa gastronomiczne) i
XII (księgarnie);

wspomniane przedsiębiorstwa zwalnia się nad to od obowiązku opłacania podatku przemysłowego od obrotu, osiągniętego przez nie w 1937 roku ze sprzedaży krajowych pism periodycznych;

10) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii obowiązującej w okresie od dnia 1 stycznia 1936 r. do dnia 30 czerwca 1936 r.** z ważnością na cały rok 1937 (przy zastosowaniu ulg z okólników z dnia 21 listopada 1935 r. L. D. V. 31634/4/35 — Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 33, poz. 752 i z dnia 28 lutego 1936 r. L. D. V. 37101/4/36 — Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 6, poz. 196):

**przedsiębiorstw przemysłowych, wymienionych w cz. II. lit. C. rozdziały XVIII i XIX taryfy,** o ile przedsiębiorstwa te mają prawo do ulg udzielonych okólnikiem z dnia 25 czerwca 1936 r. L. D. V. 40074/4/36 w związku z akcją zwalczania bezrobocia (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 17, poz. 546) i zatrudniać będą co najmniej w I kwartale 1937 r. ilość robotników przekraczającą najwyższą normę zatrudnienia w okresie I półrocza 1936 r., przewidzianą w okólnikach z dnia 21 listopada 1935 r. L. D. V. 31634/4/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 33, poz. 752 i z dnia 28 lutego 1936 r. L. D. V. 37101/4/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 6, poz. 196);

11) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii obowiązującej w okresie od dnia 1 stycznia 1936 r. do dnia 30 czerwca 1936 r.** z ważnością na cały 1937 rok:

**przedsiębiorstw przemysłowych, wymienionych w cz. II lit. C rozdział XIV taryfy,** o ile przedsiębiorstwa te mają prawo do ulg udzielonych okólnikiem z dnia 7 lipca 1936 r. L. D. V. 41316/4/36 w związku z akcją zwalczania bezrobocia (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 18, poz. 565) i zatrudniać będą co najmniej w I kwartale 1937 r. ilość robotników większą od ilości zatrudnionych w okresie od 1 stycznia 1936 r. do 30 czerwca 1936 r.;

12) **na podstawie niżej wymienionych kategoryj świadectw przemysłowych:**

przedsiębiorstw przemysłowych, wymienionych w cz. II. lit. C. rodziały XIV, XVIII i XIX taryfy, a nie podpodających pod ulgi z pp. 10) i 11) niniejszego okólnika:

A) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii drugiej:**

a) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdziały XIV i XIX taryfy, a zatrudniających najwyżej 1250 robotników,

b) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdział XVIII taryfy, a zatrudniających najwyżej 625 robotników;

B) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii trzeciej:**

a) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdziały XIV i XIX taryfy, a zatrudniających najwyżej 625 robotników,

b) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdział XVIII taryfy, a zatrudniających najwyżej 250 robotników;

C) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii czwartej:**

a) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdziały XIV i XIX taryfy, a zatrudniających zarówno przy fabrykacji ręcznej, jak i przy stosowaniu silników mechanicznych najwyżej 250 robotników,

b) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdział XVIII taryfy, a zatrudniających zarówno przy fabrykacji ręcznej, jak i przy stosowaniu silników mechanicznych najwyżej 125 robotników;

D) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii piątej:**

a) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdział XIV taryfy, a zatrudniających przy fabrykacji ręcznej ponad 15 do 25 robotników,

przy stosowaniu silników mechanicznych po nad 10 do 25 robotników,

b) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rodział XVIII taryfy, a zatrudniających: przy fabrykacji ręcznej najwyżej 70 robotników,

przy stosowaniu silników mechanicznych najwyżej 35 robotników,

c) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdział XIX taryfy, a zatrudniających przy fabrykacji ręcznej najwyżej 100 robotników,

przy stosowaniu silników mechanicznych najwyżej 50 robotników.

E) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii szóstej:**

przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdziały XVIII i XIX taryfy, a zatrudniających:

przy fabrykacji ręcznej najwyżej 25 robotników,

przy stosowaniu silników mechanicznych najwyżej 15 robotników;

F) **Na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii siódmej:**

przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdział XIX taryfy, a zatrudniających: przy fabrykacji ręcznej najwyżej 12 robotników,

przy stosowaniu silników mechanicznych najwyżej 10 robotników;

13) **na podstawie świadectwa przemysłowego czwartej kategorii przedsiębiorstw przemysłowych:**

**przedsiębiorstw wykonywania filmów dla kinematografów, wymienionych w cz. II** lit. C rozdział XVII taryfy;

II. **Na skutek indywidualnych podań płatników upoważnia się:**

1) **Izby skarbowe** (Urząd Wojewódzki Śląski) do zezwalania:

a) na prowadzenie **przedsiębiorstw wymienionych w części II lit. A rozdziały: I, VII, X, XI, XII, XIII, XIV, XVI, XVII i XXI taryfy** na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii trzeciej lub półrocznego (za cenę półrocznego) kategorii drugiej zamiast ustawowo przewidzianego kategorii drugiej w przypadkach nie podpadających pod ulgi lub nieobjętych ulgami z części I niniejszego okólnika oraz w przypadkach uruchomienia przedsiębiorstwa w latach 1936 lub 1937,

b) na prowadzenie **przedsiębiorstw ekspedycyjnych i przewozowych** — na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii trzeciej przedsiębiorstw handlowych, o ile wysokość obrotów ustalonych za rok 1935, względnie obrotów osiąganych w 1936 roku lub spodziewanych w 1937 roku w przedsiębiorstwach nowopowstałych, nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 10.000 złotych,

c) na prowadzenie **przedsiębiorstw ekspedycyjnych i przewozowych** — na podstawie półrocznego (za cenę półrocznego) świadectwa przemysłowego kategorii drugiej przedsiębiorstw handlowych, o ile wysokość obrotów ustalonych za rok 1935, względnie obrotów osiąganych w 1936 roku lub spodziewanych w 1937 roku w przedsiębiorstwach nowopowstałych, nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 20.000 złotych,

d) na prowadzenie nowopowstałych (uruchomionych w latach 1936 lub 1937) **przedsiębiorstw gastronomicznych,** wymienionych w części II lit. A rozdział VII kategoria druga taryfy, na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii czwartej, o ile wysokość obrotów osiąganych w 1936 roku lub spodziewanych w 1937 roku nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 5.000 złotych.

2) **Urzędy skarbowe** do:

a) zezwalania **przedsiębiorstwom wymienionym w cz. II lit. A. rozdziały: I, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XVI, XVIII, XIX, XX i XXI taryfy** na nabywanie świadectwa przemysłowego kategorii czwartej lub półrocznego (za cenę półrocznego) kategorii trzeciej zamiast ustawowo przewidzianej kategorii trzeciej oraz półrocznego (za cenę półrocznego) kategorii czwartej zamiast ustawowo przewidzianego całorocznego kategorii czwartej w przypadkach nie podpadających pod ulgi lub nie objętych ulgami z części I niniejszego okólnika oraz w przypadkach uruchomienia przedsiębiorstwa w latach 1936 lub 1937,

b) zezwalania na prowadzenie **wypożyczalni książek (bibliotek, czytelni)** w m. st. Warszawie oraz miejscowościach, zaliczonych w myśl cz. I taryfy stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, do I klasy miejscowości, na podstawie świadectwa przemysłowego kat. 4-ej przedsiębiorstw handlowych, o ile wysokość obrotów ustalonych za rok 1935, względnie obrotów osiąganych w 1936 roku lub spodziewanych w 1937 roku w przedsiębiorstwach nowopowstałych, nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 5.000 złotych,

c) zwalniania **przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. A rozdziały: I — kat. czwarta, IX, X — kat. czwarta i XX taryfy** od obowiązku nabywania świadectwa przemysłowego, o ile wysokość obrotów ustalonych za rok 1935, względnie obrotów osiąganych w 1936 r. lub spodziewanych w 1937 roku w przedsiębiorstwach nowopowstałych, nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 2.000 złotych,

d) zwalniania od obowiązku nabywania świadectw przemysłowych, względnie zezwalania na nabywanie półrocznych (zamiast całorocznych) świadectw przemysłowych **przedsiębiorstwom handlu rozwoźnego** (kategoria Va) **oraz handlu obnośnego** (kategoria Vb).

Termin na wnoszenie podań o ulgi z części II niniejszego okólnika wyznacza się do dnia 31 grudnia 1936 r. włącznie. O ile chodzi o

przedsiębiorstwa uruchamiane w 1937 roku lub wykonywane sezonowo w 1937 roku, podania o ulgi winny być wnoszone w terminie do dni 14 po uruchomieniu (rozpoczęciu wykonywania) przedsiębiorstwa lub zajęcia przemysłowego.

Podania o ulgi należy wnosić do właściwego urzędu skarbowego.

Postanowienia izb skarbowych (Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) na podania o ulgi winny być wydane i doręczone płatnikom w terminie do 10 tygodni od daty złożenia podania, postanowienia urzędów skarbowych — w terminie do 8 tygodni od daty złożenia podania. W odniesieniu do podań, złożonych przed ogłoszeniem niniejszego okólnika, termin ten biegnie od dnia ogłoszenia okólnika w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

W razie niewydania lub niedoręczenia postanowienia w zakreślonych wyżej terminach, uważa się wyrażoną w podaniu prośbę za uwzględnioną w granicy najwyższej ulgi przewidzianej dla danego przedsiębiorstwa w części II niniejszego okólnika.

Podania złożone po terminie pozostawiane będą bez rozpatrzenia. O pozostawieniu podania bez rozpatrzenia Urząd Skarbowy zawiadomi płatnika pisemnie.

**III. Na skutek indywidualnych podań płatników bądź też z urzędu** — przy sposobności lustracji przedsiębiorstwa — **upoważnia się urzędy skarbowe do:**

zezwalania na prowadzenie **przedsiębiorstw przemysłowych, zajęć rzemieślniczych i rękodzielniczych, dorożkarstwa i furmaństwa,** wymienionych w cz. II lit. C rozdział XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym **na podstawie półrocznego** (za cenę półrocznego) **świadectwa przemysłowego bądź bez świadectwa przemysłowego,** o ile przedsiębiorstwo prowadzone jest wyłącznie przez samego właściciela.

**Uwagi do okólnika.**

**1.** Za obrót, stanowiący podstawę do korzystania z ulg przy nabywaniu świadectwa przemysłowego na rok 1937, uważa się:

a) w przedsiębiorstwach opłacających podatek przemysłowy od obrotu w formie **ryczałtu** (rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1936 r. Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 98)

| | | | |
|---|---|---|---|
| według grupy | 1 | sumę zł | 1.300 |
| ,, ,, | 2 | ,, ,, | 2.000 |
| ,, ,, | 3 | ,, ,, | 2.600 |
| ,, ,, | 4 | ,, ,, | 3.200 |
| ,, ,, | 5 | ,, ,, | 4.000 |
| ,, ,, | 6 | ,, ,, | 5.000 |
| ,, ,, | 7 | ,, ,, | 6.000 |
| ,, ,, | 8 | ,, ,, | 7.000 |
| ,, ,, | 9 | ,, ,, | 8.000 |
| ,, ,, | 10 | ,, ,, | 9.000 |
| ,, ,, | 11 | ,, ,, | 10.000 |
| ,, ,, | 12 | ,, ,, | 12.000 |
| ,, ,, | 13 | ,, ,, | 14.000 |
| ,, ,, | 14 | ,, ,, | 16.000 |
| według grupy | 15 | sumę zł | 18.000 |
| ,, ,, | 16 | ,, ,, | 20.000 |
| ,, ,, | 17 | ,, ,, | 23.000 |
| ,, ,, | 18 | ,, ,, | 26.000 |
| ,, ,, | 19 | ,, ,, | 29.000 |
| ,, ,, | 20 | ,, ,, | 32.000 |
| ,, ,, | 21 | ,, ,, | 35.000 |
| ,, ,, | 22 | ,, ,, | 38.000 |
| ,, ,, | 23 | ,, ,, | 41.000 |
| ,, ,, | 24 | ,, ,, | 44.000 |
| ,, ,, | 25 | ,, ,, | 47.000 |
| ,, ,, | 26 | ,, ,, | 50.000 |

b) w innych przedsiębiorstwach, o ile przedmiotem ich handlu są artykuły podlegające podatkowi scalonemu — **ogólny przychód brutto za rok 1935,** osiągnięty ze sprzedaży artykułów, podlegających jak również i nie podlegających podatkowi scalonemu; w przedsiębiorstwach prowadzących sprzedaż wyrobów państwowego monopolu tytoniowego i spirytusowego oraz w hurtowniach wyrobów monopolu solnego, jako obrót osiągnięty ze sprzedaży tych wyrobów przyjmuje się sumę stanowiącą różnicę między ceną pobieraną przez państwowy monopol a wyznaczoną przez tenże monopol ceną sprzedażną.

**2.** W przedsiębiorstwach nowopowstałych (lata 1936 i 1937) jak również i w poprzednio istniejących przedsiębiorstwach handlowych, **wysokość obrotu podlegającego podatkowi scalonemu,** w przypadku nieposiadania przez władze skarbowe odpowiedniego materiału, **winna być ustalona** bądź na podstawie ksiąg handlowych, o ile one są w przedsiębiorstwie prowadzone, bądź na podstawie oceny urzędów skarbowych, ewentualnie przy współudziale biegłych.

**3.** Obrotów wewnętrznych (art. 5 ust. (2) ustawy o państwowym podatku przemysłowym) nie wlicza się do ogólnego obrotu przedsiębiorstwa przekazującego, stanowiącego podstawę do korzystania z ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1937.

**4.** Ulga z urzędu (część I okólnika) przysługuje przedsiębiorstwom (zajęciom przemysłowym), którym nakazy płatnicze na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1935 zostały doręczone przed dniem 31 grudnia 1936 r. W przypadku niedoręczenia nakazu w powyższym terminie ulga z urzędu nie przysługuje i może być udzielona jedynie na skutek indywidualnego podania płatnika, złożonego w terminie zakreślonym w części II okólnika.

**5.** Przeniesienie przedsiębiorstwa z jednej ulicy na drugą w obrębie jednej i tej samej miejscowości oraz zmiana osoby właściciela przedsiębiorstwa nie wyklucza prawa do ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1937, o ile przedsiębiorswto nie zmieniło ani zakresu ani przedmiotu swojej działalności.

**6.** Płatnicy, którzy oprócz sprzedaży produktów własnego wyrobu, dokonywanej w tym samym lokalu, gdzie mieści się zakład przemysłowy, prowadzą również sprzedaż towarów

obcego pochodzenia, mogą korzystać z ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1937, przy czym za miarodajny do przyznania ulgi jest w tym przypadku całkowity obrót, osiągnięty ze sprzedaży towarów (produktów) zarówno własnej, jak i obcej produkcji.

**7.** Ulgi przy nabywaniu świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw wykonywanych w 1937 roku sezonowo mogą być udzielane jedynie na skutek indywidualnych podań płatników (część II okólnika).

**8.** Przedsiębiorstwa komisowe oraz pośrednictwa handlowe prowadzone łącznie z przedsiębiorstwem handlu towarowego na podstawie jednego świadectwa przemysłowego § 82 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 770) z ulg z niniejszego okólnika nie korzystają.

**9.** Celem uniknięcia nieporozumień, czy przedsiębiorstwo powstało w II półroczu 1937 roku, czy też prowadzone jest na podstawie półrocznego ulgowego świadectwa przemysłowego, na deklaracjach i świadectwach przemysłowych należy umieścić odpowiednią adnotację.

Podsekretarz Stanu:
*(—) F. Świtalski.*

---

## DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

## Z MINISTERSTWA SKARBU:

### Komunikat
### w sprawie rozpoczęcia czynności 2-go rejonu Kontroli Skarbowej w Krakowie.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż termin rozpoczęcia czynności drugiego rejonu kontroli skarbowej w Krakowie został przesunięty na dzień 1 stycznia 1937 r., do którego to terminu dotychczasowy rejon kontroli skarbowej w Krakowie obsługiwać będzie zarówno miasto Kraków jak i powiat krakowski.

### Komunikat
### w sprawie sprostowania błędów.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że:

w Dziennniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu z 1936 r. Nr 31, poz. 926 w Wykładni o opłatach stemplowych:

1) na str. 1159, prawa szpalta, 19-ty wiersz od góry, zamiast wyrazu „koncesjonariusz" powinien być wyraz „cesjonariusz",

2) na str. 1160, lewa szpalta, 4-ty wiersz od góry, zamiast: (L. D. V. 50847/5/36) powinno być: (L. D. V. 50837/5/36).

### Komunikat
### w sprawie płatności podatków.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że w grudniu 1936 r. płatne są następujące podatki:

1) Do dnia 25 grudnia — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1936 w wysokości podatku, przypadającego od obrotu osiągniętego w listopadzie 1936 r. — przez wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzania — a z innych przedsiębiorstw — przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii, oraz przemysłowe I — V kategorii, prowadzące prawidłowe księgi handlowe.

2) Do dnia 31 grudnia — wykup świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rok 1936.

3) Do dnia 5 grudnia — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedawców energii w czasie od 16 — 31 listopada 1936 r.; do 20 grudnia — tenże podatek, pobrany przez sprzedawcę energii elektrycznej w czasie od 1 — 15 grudnia 1936 r.

4) Do dnia 7 grudnia — podatek dochodowy od uposażeń służbowych i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych w listopadzie 1936 r.

Po nad to płatne są w grudniu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu, oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

## GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 248

dnia 27 listopada 1936 roku.

| WALUTY | Za | Sprzedaż | Kupno |
|---|---|---|---|
| | | Złotych | |
| **a) BILETY BANKOWE** | | | |
| Belgi belgijskie | 100 Blg. | 89,83 | 89,40 |
| Dinary jugosłow. | 100 Din. | — | — |
| Dolary Stanów Zjedn. | 1 Dol. | 5,31½ | 5,28½ |
| Dolary kanadyjskie | 1 Dol. | 5,31 | 5,28 |
| Floreny holenderskie | 100 Fl. | 289,00 | 287,30 |
| Franki francuskie | 100 Fr. | 24,77 | 24,63 |
| Franki szwajcarskie | 100 Fr. | 122,30 | 121,50 |
| Funty angielskie | 1 Ł. | 26,06 | 25,90 |
| Funty tureckie | 1 Ł. | — | — |
| Guldeny gdańskie | 100 Gld. | 100,20 | 99,80 |
| Korony czecho-słow. | 100 K. | 17,70 | 17,20 |
| Korony duńskie | 100 K. | 116,29 | 115,45 |
| Korony estońskie | 100 K. | — | — |
| Korony norweskie | 100 K. | 130,88 | 129,90 |
| Korony szwedzkie | 100 K. | 134,38 | 133,40 |
| Leje rumuńskie | 100 Lei | — | — |
| Lewy bułgarskie | 100 Lew. | — | — |
| Liry włoskie | 100 Lir. | 25,20 | 24,60 |
| Łaty łotewskie | 100 Łat. | — | — |
| Marki fińskie | 100 Mk. | 11,50 | 11,00 |
| Marki niemieckie | 100 Mk. | 114,00 | 107,00 |
| Pengö węgierskie | 100 Png. | — | — |
| Pesety hiszpańskie | 100 Pes. | — | — |
| Szylingi austriackie | 100 Szyl. | 95,50 | 94,50 |

| WALUTY | Za | Tranzakcje | Sprzedaż | Kupno |
|---|---|---|---|---|
| | | Złotych | | |
| **b) CZEKI I WYPŁATY** | | | | |
| Amsterdam | 100 Fl. | 288,30 | 289,00 | 287,60 |
| Belgrad | 100 Din. | — | — | — |
| Berlin | 100 Mk. | — | 212,78 | 211,94 |
| Bruksela | 100 Blg. | 89,65 | 89,83 | 89,47 |
| Budapeszt | 100 Png. | — | — | — |
| Bukareszt | 100 Lei | — | — | — |
| Gdańsk | 100 Gld. | — | 100,20 | 99,80 |
| Helsinki | 100 Mk. | — | 11,50 | 11,44 |
| Konstantynopol | 1 Ł. | — | — | — |
| Kopenhaga | 100 K. | — | 116,29 | 115,71 |
| Londyn | 1 Ł. | 25,99 | 26,06 | 25,92 |
| Madryt | 100 Pes. | — | — | — |
| Mediolan | 100 Lir. | 28,02 | 28,12 | 27,92 |
| Montreal | 1 Dol. | — | 5,31¼ | 5,28¾ |
| Nowy Jork | 1 Dol. | — | 5,32 | 5,29½ |
| Nowy Jork telegr. | 1 Dol. | 5,31 | 5,32¼ | 5,29¾ |
| Oslo | 100 K. | — | 130,88 | 130,22 |
| Paryż | 100 Fr. | 24,71 | 24,77 | 24,65 |
| Praga | 100 K. | 18,78 | 18,83 | 18,73 |
| Ryga | 100 Łat. | — | — | — |
| Sofia | 100 Lew. | — | — | — |
| Sztokholm | 100 K. | 134,05 | 134,38 | 133,72 |
| Tallin | 100 K. | — | — | — |
| Wiedeń | 100 Szyl. | — | 99,20 | 98,80 |
| Zurych | 100 Fr. | 122,00 | 122,30 | 121,70 |
| **c) MONETY** | | | | |
| 2. Srebro. | | | | |
| Marki niemieckie | 100 Mk. | — | 122,0) | 115,00 |

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.